

Büyükşehir

ailesi

SAYI: 31 HAZİRAN 2012

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Yayınında Üretiminde

Röportaj

Sayfa 3

Hayatımızdan
Bir Kare

Sayfa 11

İçimizden Biri

Sayfa 16

İstanbul'un
Tarihi Mekanları

Sayfa 20

İSTANBUL
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ

Merhaba,

Büyükşehir Ailesi Bülteni olarak 31. sayımızla yeniden karşınızdayız. Bu ayki sayımızda yine geleneği bozmadık ve bizden konuklarla bültenimize başladık.

Yakın zamanda Daire Başkanlığı olup, üç farklı müdürlüğü bünyesine katan Park Bahçe ve Yeşil Alanlar Daire Başkanlığımızın renkli başkanı Mehmet İhsan Şimşek; Avrupa Yakası Park ve Bahçeler Müdürü Nuri Yüksel; Anadolu Yakası Park ve Bahçeler Müdürü Ömer Çebi; Yeşil Alan ve Tesisler Yapım Müdürlüğü'nden Özkan Gültekin, bu ayki sayımızın Büyükşehir Ailesi konuklarından.

Bu sayımızın sizden gelenler bölümünde bu kez Şanlıurfa'ya gidiyoruz. Şanlıurfa'nın tarihini ve kültürünü tanıyoruz. 31. sayımıza, bundan sonraki sayılarımıza hazırlık olarak bir yeni bölüm koyduk. İstanbul'un tarihi mekanları bölümümüzde, İstanbul'la bütünleşen tarihi mekanları bilmediğimiz yönleriyle keşfe çıkacağız. İlk mekanımız Ayasofya. İçimizden biri bölümümüzde Dış İlişkiler Müdürlüğümüzde Müdür Yardımcısı olan Nuray Hatırnaz'ın hikayesini dinleyeceğiz.

Bizden haberler, kitap sinema, geçmişten bu güne İstanbul'u yönetenler ve sağlıkla ilgili bölümlerimiz de kendilerini okumanızı heyecanla bekliyor...

Sizlere müjdeli bir haber vermek istiyoruz. Daha da keyifle okuyacağınız bir Büyükşehir Ailesi Bülteni hazırlamak için kollarımızı sıvadık. Yeni bir tasarım ve geliştirilmiş bir içerikle karşınıza çıkmayı hedefliyoruz. Bizler yenilenirken, tarafımıza ulaştıracığınız görüş, öneri ve destekleriniz, gelişimimiz açısından değerlidir. Keyifli okumalar dileriz.

bailesi@ibb.gov.tr

Künye

Sayı:31

İstanbul Büyükşehir Belediyesi
Adına

Sahibi: Prof. Dr. Adem BAŞTÜRK

Yayın Kurulu Başkanı: Hülya KAYA

Genel Yayın Yönetmeni: Üzeyir ÇAKIR

Yayın Kurulu: Civan KOCA, Gülçin DURMAN, Özlem DURMAZ

Grafik Tasarım: Ergun KARA

E-Posta: bailesi@ibb.gov.tr

Tel: 0212 455 17 41

Editörden.....	1
"Büyükşehir' e Dışarıdan Gelen İlk Kişiyim" (Röportaj).....	3
Parklar Fonksiyonellik Kazanacak (Röportaj).....	6
Artık Daha Çok Çalışma Zamanı (Röportaj).....	8
Berberce Güzel İşler Yapacağız (Röportaj).....	9
Hayatımızdan Bir Kare (Havva SULA).....	11
Tarihten Bir Sayfa (İsmail BİLGİN).....	13
Kelam Ahlakı (Cemile ÜNLÜ)	14
İçimizden Biri (Nuray HATIRNAZ).....	15
Sizden Gelenler (Aslıhan BIYIK).....	17
Geçmişten Bugüne İstanbul'u Yönetenler (Nesrin GÜMRAH).....	19
İstanbul'un Tarihi Mekanları	20
Okunmayan Kitaplar (Mukadder GEMİCİ)	22
Kişisel Gelişim (Pelin Narin TEKİNSOY).....	24
Sağlık - Bahar Yorgunluğu (Psikolog Mine GEZEN)	25
Kitap (Aslıhan BIYIK)	26
Beyaz Öyküler (Fethiye GÜL AYTEKİN)	27
Sergi Van Gogh Alive (Özlem DURMAZ).....	28
Haberler	29
İlginç Başvurular	30
Düşün, Cevap Ver...	31
Aramızdan Ayrılanlar	32
Foto Hikaye	33

“Büyükşehir'e Dışarıdan Gelen İlk Kişiyim”

“Hayatım hep emekle geçti. Mesela çocukluğuma dair hatırladığım en eski şey trikotaj makineleridir. Bu makinelere boyum yetişmediği için altına portakal sandığı koyarlardı. Ben de öylece çalışırdım.”

Bu son değişiklikle mühendislik kadrosundan çıkmış oldum. Beyoğlu Belediyesi'nde on sene kadar sırasıyla Basın Danışmanlığı, Protokol Müdürlüğü, Özel Kalem Müdürlüğü ve en son olarak da Çevre Müdürlüğü görevlerini yürüttüm. Çevre Müdürlüğü görevindeyken, Sayın Başkanımız 2004 yılındaki yerel seçimlerin sonucunda Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na seçildi. Başkanımız bu göreve başlayınca ben de Büyükşehir Belediyesine geçtim. Sayın başkanımız Kadir Topbaş Bey'den sonra Büyükşehir Belediyesi'ne dışarıdan gelen ilk kişiyim. O günden bugüne kadar da sekiz sene Park ve Bahçeler Müdürlüğü görevini yürüttüm. Park Bahçeler Müdürlüğü'nün tarihi boyunca, en uzun süreli görev yapan müdürüyüm. Bizden sonra da bu rekor kırılmasın diye müdürlüğü kapattık zaten!

Kamuoyu araştırmalarına olan ilginiz halen devam ediyor mu?

Tabii. O benim ilk ve iyi bildiğim işim. Hâlâ bir yerde kamuoyu araştırması gördüğümde alır, inceler kendime göre yorumlar yaparım. Yani hangi rapor doğru söylüyor, hangi rapor yanlış söylüyor onu iyi bilirim.

Çok farklı alan ve işlerle uğraşmışsınız. Kazanmış olduğunuz bu zenginlik belediye'deki çalışmalarınıza nasıl bir katkı sağladı?

Üniversite dönemimde trikotaj ve konfeksiyon işim de vardı. Ardından kamuoyu araştırmaları işi geldi. Üniversite zamanında inşaat işçiliği dahi yaptım. İşte bu şekilde vatandaşların taleplerini görmüş oldum. Hayatım hep emekle geçti. Mesela çocukluğuma dair hatırladığım en eski şey trikotaj makineleridir. Bu makinelere boyum yetişmediği için altına portakal sandığı koyarlardı. Ben de öylece çalışırdım. O gün bugündür de hep çalışmakla geçmiştir hayatım. Sabahları hep erken kalkıp, akşamları da eve de geç gitmişimdir. Bir ara hafta sonları da çalışmıştım. Uykuyla fazla aram yoktur anlayacağınız.

Park ve Bahçeler Müdürlüğü hangi ihtiyaçlardan ötürü Daire Başkanlığı oldu?

Mehmet İhsan Şimşek, çocuk yaşlarda iş hayatına atılmış ve durmadan çalışmış. Kâh inşaat kah konfeksiyon işçiliği yapmış. On dokuz yaşında iken Türkiye'de kamuoyu araştırmalarında saha bürolarını ilk açanlardan biri olmuş. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü tarihi içerisinde, en uzun süreli müdürlük görevi yapan kişi unvanına sahip olan Mehmet İhsan Şimşek'i yeni görevi münasebetiyle ziyaret ettik.

Mehmet İhsan Bey, renkli bir kişiliğiniz olduğunu duyduk. Bize biraz kendinizi anlatır mısınız?

İnsanın kendisini anlatması çok zor bir iş! Ben Beyoğlu'nda doğdum. Fener'de, Balat'ta okudum. Üniversiteyi de yine İstanbul'da okudum. İstanbul dışında hiç yaşamadım.

Beyoğlu'nun karakterinize etkisini, hayatınızdaki yerini tarif eder misiniz?

O zaman şöyle anlatayım size. Beyoğlu'nda doğdum, evlendim ve Beyoğlu'nda oturdum. İş hayatıma Beyoğlu'nda başladım. Kendi işyerimi de Beyoğlu'na yakın bir yerde açtım. Kamuoyu araştırmalarında ilk saha bürosu açanlardan birisiyim. Belediyeye girmeden evvel üniversitelerle birlikte kamuoyu araştırmaları yaptım. Yanımda beş-altı yüze yakın, part-time çalışan eleman vardı. Özel sektörde kazandığım tecrübe ile belki de bu günlere geldim. Belediyecilikle ilk defa Beyoğlu Belediyesi'nin bir seçim kampanyası sayesinde tanıştım. O zamanlar Türkiye'de büyük firmaların saha çalışmalarını yapıyordum. Beyoğlu Belediyesi'ne ilk defa 1994 yılında zabıta olarak girdim.

O kadar çok işle uğraşmaktan okulu da bitirememiştim. Lise mezunu olarak çalışıyordum. O zamanda bana uygun kadro zabıta memurluğuydu. Hiç zabıta elbisesi giymedim, hiç seyyar kovalamadım ama esasında isterdim bunları da yapmayı. Yaklaşık olarak bir yıl zabıta memuru kadrosunda çalıştım. Ardından askerlik görevimi yaptım. Askerlikten sonra da mühendislik kadrosuna geçtim. Beyoğlu Belediyesi'nde başladığım mühendislik kadromu bundan iki ay evveline kadar korumuştum.

Sekiz sene evvel müdürlüğe geldiğimde, Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün, Daire Başkanlığı olması ya da Genel Müdürlük haline dönüşmesi için çeşitli teklifler gelmişti. O zamanlar eski Büyükşehir yasasına göre sadece merkez ilçelerden mesuldük. Yeni yasa çıkınca görev alanımız bütün İstanbul'u kapsadı. Alanımızın büyümesiyle birlikte işlerde büyüdü ve idaresi daha da zorlaştı. Bu sekiz sene içerisinde yaklaşık 80 tane teknik personel alındı. 40 trilyon olan bütçemiz 300 trilyona çıktı. Daha önceki çalıştığımız alan 30 milyon metrekare idi. Bunu üzerine 18 milyon metrekare daha eklendi. Son hesaplamalarla sorumlu olduğumuz yeşil alan iki katına çıktı. Tabii bunu yönetebilmek daha da zorlaştı. Bakın hep bu örneği veriyorum ama köylere bile park yaptık. 136 tane köy parkı yaptık. Ben bunlardan en fazla 16 tanesini görmüşümdür. Çünkü hepsini gidip yerinde görmeye vaktimiz yok! Bunlar hep müdür yardımcılarına devredilerek idare edildi. Daha sonra öyle bir dönem geldik ki; işlerimizin hiçbirine yetişemez olduk. Bu durum Başkanlık makamına aktarıldı. Onlar da Müdürlüğün Anadolu ve Avrupa olarak ikiye ayrılmasını karar verdiler. Anadolu ve Avrupa'da kurduğumuz müdürlükleri, mevcut yeşil alanların bakımındaki ihtisaslaşmalar üzerine kurguladık. Üçüncü müdürlüğümüz olan Yeşil Alan ve Tesisler Yapım Müdürlüğü'nü ise büyük ihalelerin, büyük parkların yapımını yürütecek müdürlük olarak oluşturduk. Yani bu zamana kadar Yapı İşleri Müdürlüğü'nün yapmış olduğu parkların yapılması görevini şimdi Yeşil Alan ve Tesisler Yapım Müdürlüğü'ne devretmiş olduk. Aynı zamanda İSKİ ve İETT'nin yeşil alanlarının yapımı görevini de üstlenmiş olduk. Daha doğrusu şöyle söyleyeyim; İstanbul'da yeşil alanlar konusunda, artık tek otorite Park ve Bahçe ve Yeşil Alanlar Daire Başkanlığı oldu. Daire başkanlığımızın bu yeni yapılanmasıyla birlikte bir müdürlükten üç müdürlük çıkmış oldu. Üç müdürlük de birbirinden bağımsız olarak çalışma kapasitesine sahiptir. Yönetmelik buna göre düzenlendi ama isterlerse benzer ihaleleri daire başkanlığının onayını da alarak birlikte yapabileme imkânına da sahiptir.

Park ve Bahçeler Daire Başkanlığı olarak gelecek için yapmayı düşündüğünüz çalışmalarınızdan bahseder misiniz bize?

Müdürlük dönemimizden beri aklımızda kalan ve yapamadığımız birkaç konu var. Avrupa yakasında Şamlar Kent Ormanı'nı yapmıştık. İkinci kent ormanını Asya yakasına düşünmüş fakat

başarılı olamamıştık. Asya yakasındaki çok daha büyük boyutta, çok daha kullanışlı, daha fazla insanın istifade edebileceği, daha farklı öğelerin barındırıldığı bir kent ormanı yapmayı planlıyoruz. Orman Bakanlığı ile de konuşuyoruz, yer tahsis konusunda belli bir noktaya da gelindi. Ömerli ya da Elmalı'nın kenarında bir tercih yapacağız. Asya yakasında yoğun bir konut alanı var. O yüzden önümüzdeki günlerde Asya yakasındaki kent ormanını da yapacağız inşallah. Avrupa yakasında ise şehrin en büyük ihtiyaçlarından birisi bir botanik bahçesidir, diye düşünüyoruz. Yıllardan beri konuşulan ancak bir türlü başlatılmamış bir iş bu. Bununla alakalı hazır bir proje vardı, Florya Botanik Parkı diye. Yaklaşık 2-3 seneden beri süren bir proje. Şu anda Orman Bakanlığımızın son bir onayı kaldı. Daire başkanlığına geçince artık bunlara daha fazla vakit ayrabiliyorum. Yapabilirsek önümüzdeki günlerde belki de bu yaz bu botanik parkının temelini atmaya muvaffak olabileceğiz.

Botanik bahçesi bugünden yarına biten bir proje de değildir. Botanik bahçeleri her gün kendilerini yenilerler. Çünkü botanik bahçesi tamamlanmaz. O yüzden biz bugün bunun temelini atacağız belki 100 sene sonra tamamlanacak. Ama bugün birisinin bu botanik bahçesinin temelini atması gerekiyor.

Bir başka önemli işimiz de korularımızla alakalı. Emirgân Korusu, laleler vesilesiyle belli bir yere geldi. Gülhane ve Küçük Çamlıcalar da yine öyle. Fakat Yıldız Korusu çok bakımsız durumda. Yıldız Korusu, Abdülhamid'in yaptırdığı saray bahçelerinden bir tanesidir. Yurtdışından getirilen ilk ithal ağaçlar buraya dikilmiş, zamanında buraya çok para harcanmıştır. Avrupalı tarihçiler bu park için derler ki; "Park o kadar güzel o kadar renkli ki, artık dallardaki çiçekler yerlerdeki çiçekler yetmemiş bir de vazolarla çiçekler konulmuş parkın her bir köşesine. Çeşitli vazolar parkın içine yerleştirilmiş. Bu da yetmemiş bir de parkın içerisine aynalar konulmuş. Sadece çiçekler de değil ışıklarla da güzelleştirilmiş bu saray bahçesi." Biz de böyle bir saray bahçesi planlıyoruz. Önümüzdeki günlerde bununla alakalı çalışmalara da başlayacağız. Yeşile yönelik bu çalışmaların dışında Şehrin aydınlatma master planına ihtiyacımız var. Bunu bu sene yapacağız. Üzerinde durduğumuz konulardan birisi de Boğaziçi'nin aydınlatma master planının yapılmasıdır. Bildiğiniz üzere Daire Başkanlığımızın oluşturulmasıyla Şehir Aydınlatma ve Enerji Müdürlüğü de bizim

götürmem. Çünkü gittiğim zaman çalışmaya başladım. Benim gözüm hemen oradaki eksikliğe veya başka bir yere gider. Gideceksem de benim sorumluluğumda olmayan bir parka gitmek isterim. Çünkü bu sefer beyin çalışmaya devam ediyor. Ailenize vakit ayıramıyorsunuz. Son yedi sekiz yıldır işte bunu yapmaya gayret ediyorum. Ve çok da katıyım bu konuda. Cumartesi, pazar evden dışarı çıkmam hiç rahatsız olmam. Ailemle vakit geçirebilirim. Çalışma arkadaşlarıma da bunu tavsiye ederim. Eşinize vakit ayırın derim. Mutlaka eşimle çocuklarımla tatile giderim. Çünkü insanın dinlenmesi gerekir. Şu hafta sonu çalışanlara da çok akıl sır erdiremem. Çünkü insan bir

daire başkanlığına bağlandı. Dolayısıyla artık bu işlerde görevlerimiz arasında.

Yıldız Parkı projeniz gerçekten de ilgi uyandıracak bir proje gibi görünüyor. Nasıl bir çalışma tasarlıyorsunuz eskiyi muhafaza edecek misiniz yoksa modern bir çalışma mı olacak?

Bir kere eskiyi hissedeceksiniz. Ama bunu yeni modern malzemelerle yapmaya gayret edeceğiz. Orada suyolları var. Bu önemli bir ayrıntıdır. Mesela bu suyollarının altını beton taşlarla sağlamlaştırıp üzerine aynısını yapmayı düşünüyoruz. Yani eski ile yeni bir arada kullanmaya hedefliyoruz.

Özgeçmişinize baktığımızda pek çok ilgi alanınız olduğunu gördük. Spor kulüpleri ve STK'larla ilgili çalışmalarda da yer alıyorsunuz. Bunlara nasıl vakit ayırabiliyorsunuz?

Sabahleyin evden çıktıktan sonra, akşam eve girene kadar özel hayatla alakalı pek bir şey düşünmem ben. O gün programımda ne varsa kendimi ona göre hazırlarım. Eşim aradığında bile bazen telefonu kapatırım akşam eve gittiğimde sorarım neden aramıştın diye. Arkadaşlarımdan bazılarının bir gün sonra döndüğüm olur. Zaten Park, Bahçe ve Yeşil Alanlar Daire Başkanı olunca kapıdan çıkar çıkmaz iş yerindediniz. Çünkü İstanbul'daki her yer sizin sorumluluğunuzda. Gün içerisinde işin haricinde bir şey düşünmemeye gayret ederim. Ama şöyle bir şey yaşadım yaklaşık 6 sene evvel: Eşim biyologdur, o da çalışıyordu. İkinci çocuğumuz olduğunda bir şeyin farkına vardım. Birinci çocuğumuzun ufaklığını kaçırmışız. Elimden geldiğince spor, sivil toplum örgütleriyle alakalı işlerimi hafta sonu yapmaya gayret ediyordum. Son yedi, sekiz seneden beri bir şey daha yapmaya gayret ediyordum. Evlisiniz, bir evlilik hayatınız var ve eşiniz ile çocuklarınızın sizi görmesi lazım. Kendi kendime koyduğum bir prensip vardır. Çok acil bir durum olmadıkça cumartesi ve pazar günleri asla çalışmam. Belediye ile alakalı hiçbir iş yapmam. Hatta bazen çocuklarımı bile parklara

makine değildir. Bir makineyi bile sürekli çalıştırırsanız su kaynatır. O yüzden de dinlenmek gerekir. Haftada 40 saat çalışılabilir diyorlar. Demek ki, 40 saatin üstünde bir çalışma insan için uygun değil. Hafta sonu bir yere çıkacaksam bir tek Fenerbahçe maçına giderim. Fenerbahçe'nin İstanbul'daki bütün maçlarını hiç kaçırmadan izlerim. Eşim Galatasaraylıdır, bazen ona Fenerbahçe forması giydirerek maçlara da götürürüm.

Son olarak Büyükşehir Ailesi üyelerine neler söylemek istersiniz?

Büyükşehir, büyük bir aile. Elli beş bin kişilik büyük bir yapı. Biz veya herhangi bir müdürlük başarıya ulaşıyorsa, tüm belediyenin çalışması sayesinde başarılı oluyor. Zaman zaman derler ki, daire başkanlığı iyi işler çıkardı, tebrik ederiz. Ben hemen şunu söylerim: Beni tebrik etmeyin. Bu bizim belediyemizin bir başarısıdır. Park Bahçeler Müdürlüğü'nün bu işi yapabilmesi için İhale Müdürlüğü'ne ihtiyacı var. İhale Müdürlüğü iyi çalışmıştır ki, ben düzgün işleyen bir ihaleye sahip olmuşumdur. İhale Müdürlüğüne bu işin gidebilmesi için de Bütçe Finans Müdürlüğü iyi çalışmıştır ki, bu ihaleyi yapabilmışizdir. Bütçe Finans Müdürlüğüne, Gelirler Müdürlüğünden iyi bir para gelmeli ki, bütçemizi iyi oluşturalım. Yazı İşleri Müdürlüğü gerekli kanunları, yönetmelikleri zamanında bize vermeli ki, işlerimizi tamamlayabilelim.

Büyükşehir çok büyük bir yapı ve bir tanesi olmasa bu çark dönmez. O yüzden gerek Büyükşehir Ailesi Dergisi gibi mecralar sayesinde, gerekse farklı şekillerde insanların birbirlerinden haberdar olmaları gerekir. İşte sizin yaptığınız bu bültende bunu sağlıyor. İnsanların birbirinden haberdar olmasını ve diğerlerinin ne yaptığını bilmemizi sağlıyor.

“Hedefimiz, Halkın Parklarımızdan En Fazla ve Güvenli Bir Şekilde Yararlanması.”

Bu ayki konuklarımızdan biri de belediyemiz müdürlüklerinden Avrupa Yakası Park ve Bahçeler Müdürü Nuri Yüksel. Daha önceleri tek bir müdürlük iken, şimdi Daire Başkanlığı olup üç farklı müdürlüğü bünyesinde barındıran Park Bahçe ve Yeşil Alanlar Daire Başkanlığı'na bünyesinde yer alan Avrupa Yakası Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün faaliyetlerini bizimle paylaşan Yüksel, hedefledikleri projeler hakkında da bilgi verdi.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz? Hayat hikâyenizden bahsedebilir misiniz biraz?

1968 Isparta doğumluyum. Isparta'da orta öğrenimimi tamamladım. Ege Üniversitesi Fen Fakültesi'ni bitirdim. 1996 yılında İSTAÇ'da göreve başladım. 1997 yılında da İBB Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde göreve başladım. Aynı yıl şef oldum. Daha sonra değişik birimlerde şeflik yaptım, sonrasında sekiz yıl müdür yardımcılığı yaptım. Şubat ayından bu yana da Avrupa Yakası Park ve Bahçeler Müdürlüğü görevini yürütüyorum.

Park ve Bahçeler Müdürlüğü tek bir isim altında toplanmış iken, geçtiğimiz ay üç ayrı müdürlük oldu? Neden böyle bir değişiklik yapıldı?

Biliyorsunuz İBB'nin sınırları il sınırlarıyla yeniden tanımlandı. Bununla birlikte park ve bahçelerin alanı da genişlemiş oldu. Park ve Bahçeler Müdürlüğü, halkla birebir ilişkisi en fazla olan müdürlüklerden bir tanesi. Çok fazla talep alan ve her yanda çalışması gereken bir müdürlük. Sorumluluk alanımızın genişlemesi nedeniyle tek bir müdürlüğün her tarafa ulaşması biraz daha zorlaşmıştı. Kalitenin arttırılması, çalışmaların daha iyi olması için Avrupa ve Anadolu yakasının

ayrılması yönünde bir fikir ortaya çıktı. Bizim rutin bakımlarımızın yanında İstanbul'a yeni yeşil alanların kazandırılması için yürüttüğümüz bazı yapım işlerimiz de var. Yapım Müdürlüğü adı altında bir müdürlük oluşturulup, bu yapım işlerini bir araya toplayarak daha kaliteli bir hizmet sunmayı hedefledik.

Bu şekilde daha kontrollü ve bakımlı bir çalışma yapmış olacağımızı düşünüyoruz.

Çalışma ekibinizden bahseder misiniz bize?

Avrupa Yakası Park ve Bahçeler Müdürlüğü olarak bizim toplam 300 elamanımız bulunmaktadır. Bunların 75'i teknik elemandır.100 civarında da kamyon gibi binek araçlarımız bulunuyor.

Avrupa Yakası Park ve Bahçeler Müdürlüğü olarak gelecek için neler planlıyorsunuz?

Bizim müdürlüğümüz sonuçta bir bakım müdürlüğü. Bakımın kalitesini artırmak en büyük hedefimiz. Bu kaliteyi artırırken de hedefimiz, halkın parklarımızdan en fazla ve güvenli bir şekilde yararlanması.

Vatandaşlarımızın, parklarımıza geldiklerinde çocuklarıyla huzur bulmaları ve hiç şikâyetsiz yararlanmaları için bakım çalışmalarını sürdürdük. Çocuklarımız daha kaliteli vakit geçirebilsin diye yeni güvenli park alanlarının oluşmasını istiyoruz. Bu kapsamda oyun parklarının sistemini değiştirmeyi planlıyoruz. Çocukların o alıştığı o iki üç kuleli oyun gruplarından ziyade daha fonksiyonel çocuk oyun gruplarını parklarımızda

kullanmak hedefindeyiz. Çocuk oyun gruplarının temizliği ve dezenfeksiyonu için de yaptığımız bir takım çalışmalar var.

Parklarımızda yaptığımız çalışmalardan biri de vatandaşlarımızın yararlanması için değişik spor aletlerinin konumlandırılması. Büyükler için spor aletleri çalışmamız var. Bu aletleri bütün parklarımızda kullanabilmek istiyoruz. Ayrıca engelli çocuklarımızın faydalanabilmesi için geliştirilen çocuk oyun

gruplarını her parka koymak istiyoruz. Şu anda çalışmalara başladık. Mesela Haliç'teki Silahtarağa Parkı'nda engelli çocuklarımız için engelli çocuk oyun gurubu kurduk. Ayrıca yetişkin engelli vatandaşlarımız için de spor aletleri kurduk. Yeni parklar yapmayı ve onları da bu donanım kavuşturmayı planlamaktayız. Artık mahalle parklarından, daha çok temalı parklara; insanların ihtiyaçlarını giderebilecek yeni teknolojileri barındıran büro parkları, dinlenme parkları, boş zaman parkları gibi daha fonksiyonel parklara geçmeyi planlıyoruz.

Laleler İstanbul'da ilk kez kendilerini gösterdiğinde, lalelerin koparılmasıyla ilgili çok fazla şikâyet olmuştu. Ancak zamanla İstanbullular laleleri benimsediler, çalışmalarınızın sonunda bir çiçek kültürü de oluştu. Çevre bilinci oluşturmakla ilgili çalışmalarınıza devam edecek misiniz?

İstanbul'daki ağaçlarla ilgili çalışmalarımız var zaten. Ağaçlandırma çalışmalarımızda kullandığımız ağaçların %90'ı İstanbul'un iklimine uygun ve İstanbul'da yetişen ağaçlardan. Bu ağaçlar arasında halkımızın en çok tanıdığı ağaçlardan erguvan çok kullanıyoruz. Her sene erguvan dikiyoruz. Bu yıl ağaçlandırmada TEM otoyolu ve diğer otoyolların kenarında fıstıkçamlarını oldukça fazla kullandık. Fıstık çamları İstanbul'un ağaçlarından, Boğazın da simgesidir. İstanbul'un çok bilinen 5 ağacı vardır. Onları sıkça kullanıyoruz. Şu anda İstanbul'a uymayan ağaçlar kullanılmıyor.

İşinizin dışında boş vakitlerinizi nasıl değerlendirirsiniz?

İş dışında kalan vaktimi genellikle ailemle geçirmek konusunda özen gösteririm. İki tane çocuğumuz var. Çocuklarımızın dersleriyle ilgileniyoruz; İstanbul'u daha yakından tanımaları için elimizden geldiği kadar şehri gezdirmeye çalışıyoruz.

Kitap okur musunuz?

Her gün mesleğime dair kitaplardan okurum. Gazete okuma alışkanlığım da vardır. Kitap okumak çok iyi bir alışkanlıktır. Şehir hayatının yoğunluğundan artık insanlar kitap okumaya vakit bulamıyorlar ama ben herkese bulabildikleri boş zamanlarda kitap okumalarını tavsiye ederim.

“Emirgân uluslararası düzeyde bir kuru niteliğini aldı. Bunda benim de bir katkı olduğunu düşünüyorum.”

Anadolu Yakası Park ve Bahçeler Müdürü Ömer Çebi ile yağmurlu bir günde Göztepe 60. Yıl Parki içinde bulunan müdürlük binasında görüştük. Eski bir futbolcu olan Ömer Bey, bu sohbette bize Anadolu yakası için gerçekleştirmeyi düşündükleri çalışmalardan ve futbol tutkusundan bahsetti.

Ömer Bey, öncelikle yeni göreviniz için sizi tebrik ederiz. Bu vesileyle sizi tanıyabilir miyiz?

1966 Trabzon Araklı doğumluyum. İlk, orta ve liseyi Araklı'da tamamladım. Tekirdağ Ziraat Fakültesi'nden 1989 yılında mezun oldum. Aynı fakültenin Bahçe Bitkileri Bölümünde yüksek lisans yaptım. Profesyonel olarak 3. liglerde futbol oynadım. Hâlâ oynamaya çalışıyorum.

Hangi takımlarda oynamıştınız?

Trakya bölgesindeki takımlarda oynadım. Edirne, Tekirdağ bölgesinin 3. lig takımlarında oynadım. Tabii yaşlanınca yapılamıyor bu spor. Futbol oynama yaşımız sona erdiği için bu sporu bıraktık. Bu arada bir buçuk sene kadar ortaöğretimde öğretmenlik yaptım. Daha sonra Yalova'da özel bir fidanlık şirketinde çalıştım. Dört ortak özel bir fidanlık firması kurduk. Onlarla da anlaşamadık ve ayrıldık. 1997 yılında İBB Sosyal Turistik Tesisler Müdürlüğü'nde göreve başladım. 2001 yılında Park ve Bahçeler Müdürlüğü'ne geçiş yaptım. Gaziosmanpaşa şefliği yaptım. Şubat 2012'e ye kadar da dokuz senedir Emirgân şefi olarak görev yapıyordum ki; o tarihten itibaren Anadolu Yakası Park ve Bahçeler Müdürü olarak göreve başladım ve öylece de devam ediyoruz.

Müdürlüğünüzün yetki ve sorumluluk alanı ile görevleri nelerdir? Personel sayınız ne kadar?

Müdürlüğümüz Anadolu yakasının yeşil alanlarına bakmakla yükümlü. Müdürlüğümüzde mühendis ve mimar olmak üzere 64 teknik eleman, 125 memur ve işçi olmak üzere toplam 225 kişi çalışmakta. Bunun haricinde 300 güvenlik elemanımız var. İşlerimizi müteahhit hizmetleri olarak yapmaktayız. Onları bu sayının içine katmıyorum tabii.

Şeflikten müdürlüğe terfi etmek hayatınızda bir değişikliğe neden oldu mu?

Şeflikte daha dar bir alanda çalışıyorsunuz. Emirgân Korusunda iken yaklaşık 440 dönümlük bir alanda çalışıyorduk. Şimdi baktığımız alan 20 milyon metrekare oldu. Aradaki farkı siz düşünün. Ama yaptığımız iş aynıdır. Yine yeşil alanlara bakıyoruz, çiçeklendiriyoruz; peyzaj düzenlemeleri yapıyoruz. Benzer işler yapıyoruz, sadece çalıştığımız alan büyüdü, sorumluluk arttı. Şimdi daha fazla çalışmak durumundayız.

Anadolu Yakası Park ve Bahçeler Müdürlüğü olarak gelecekteki hedefleriniz nelerdir? Sürpriz çalışmalarınız var mı?

Ben Emirgân kuru şefi olarak buraya geldim. Emirgân uluslararası düzeyde bir kuru niteliğini aldı. Bunda benim de bir katkı olduğunu düşünüyorum. Belki Anadolu yakasını her

yanını Emirgân gibi yapamayız ama ona benzer ve ondan daha güzel alanlar yapacağımıza inanıyorum. Bu da fazla bir uzun zaman almayacaktır. Kısa zamanda bunu sizde fark edeceksiniz diye düşünüyorum.

Emirgân Korusu'nun on yıl önceki halini bilenler o zamanki durumunu bilirler. Bir de şimdi ki haline bir bakın! Nereden nereye geldik! Bu demektir ki buna benzer başka işler daha yapacağız.

Çalışma odanızda padişahlarımızın biblolarını gördük, tarihe özel bir ilginiz var mıdır?

Evet, tarihe meraklıyım, tarihimize de övünürüm. Türkiye son dönemde bir atağa kalktı. Kendine olan özgüveninden dolayı o eski günlere geri gelebilir miyiz diye, toplumda da böyle bir düşünce oldu. Yani ben tarihimle övünüyorum; padişah biblolarını burada sergilemekten de gurur duyuyorum.

Boş vakitlerinizde neler yaparsınız?

Uğraşı alanım futbol. Her Türk erkeği gibi, futbol maçlarını takip etmeye çalışırım.

Hangi takımı tutuyorsunuz?

Ben Trabzonluyum ve Trabzonsporluyum. Ama ben sadece Türkiye liglerini değil Avrupa liglerini de takip ederim. Karadeniz çocuğu olduğum için iyi bir yüzücüyüm de.

Çiçeklerle aranız nasıldır. Evinizde çiçek bakar mısınız?

Yok, çiçek bakamıyorum. Ve çiçeklerim de hep kuruyor. Hanım bana güveniyor ama ben zaten bıkmışım. Bir de sen bak diyorum. Olan da evdeki çiçeklere oluyor.

Görevinizin değişmesini aileniz nasıl karşıladı?

Daha yeni olduğu için henüz bir şey anlayamadılar. Belki zamanla şikâyetler ve eleştiriler başlayabilir. Şimdi artık daha geç geliyorum ve daha erken evden çıkıyorum. Dolayısıyla onları daha az görüyorum. Yeni görevin heyecanından onlar da pek fark etmediler gibi. Bakalım ilerleyen günlerde göreceğiz...

“Çocukların gelip ziyaret edebileceği bir teknoloji parkı yapmayı da hedefliyoruz.”

yakasına (Üsküdar-Ümraniye-Beykoz-Şile) Müdür Yardımcısı olarak atandım. 2009 yılında bu sefer Avrupa yakasında Beşiktaş, Şişli, Sarıyer'e kadar olan bölgeden sorumlu Müdür Yardımcısı oldum. Burada da yaklaşık iki sene çalıştım. 2012 senesinin şubat ayında da Yeşil Alanlar ve Tesis Yapım Müdürü oldum.

Çiçekler ve ağaçlarla çalışıyorsunuz. Bitkilere merakınız ilk ne zaman başladı? Çocukluğunuzda da sever miydiniz bitkileri?

Ben çocukken yaz aylarında memleketimiz Kastamonu'ya giderdik. Tabii orada ormanla iç içeydik. Ta o zamanlardan içimize işlemiş demek ki... Bir de üniversiteye hazırlık zamanında dershaneye gittiğim dönemde; o zamanlar

Daha önceleri tek bir müdürlük iken, şimdi Daire Başkanlığı olup üç farklı müdürlüğü bünyesinde barındıran Park Bahçe ve Yeşil Alanlar Daire Başkanlığı bünyesinde yer alan müdürlüklerin üçüncüsü olan Yeşil Alan ve Tesisler Yapım Müdürlüğü'nden Özkan Gültekin de bu ay konuğumuz oldu. Belediyenin genişleyen alanıyla birlikte sorumluluklarının arttığını belirten Özkan, Yeşil Alan ve Tesisler Yapım Müdürlüğü'nün bu yılki hedeflerini anlattı.

Özkan Bey sizi tanıyabilir miyiz?

1971 yılında İstanbul'da doğdum. Ben doğma büyüme İstanbulluyum ama ailem Kastamonu Taşköprülü. İlk, orta, lise öğrenimimi İstanbul'da yaptım. Sultanahmet Meslek Lisesi'nden makine teknisyeni olarak mezun oldum. Sonra İ.Ü. Orman Fakültesini kazandım. 1993 yılında mezun oldum; aynı yıl yüksek lisansa girdim. Fen Bilimleri Enstitüsü'nde yüksek lisansımı tamamladım. Havza Uzmanı olarak mezun oldum. Orman Yüksek Mühendisi Havza Uzmanı unvanını aldım. 1997'de Adli Tıp'a mühendis olarak girdim. Asaletim onaylandıktan sonrada 1998 yılında İBB' de göreve başladım. İlk olarak Levazım Şefliği'nde çalıştım. Eminönü Bölge Şefliği'ne geçtim. Sonra yine mühendis olarak İhale Şefliği'nde çalıştım. Üç yıl çalıştıktan sonra şef oldum ihale şefliğine. Şef olarak da üç yıl çalıştım. Daha sonra 2007 yılında Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün Anadolu

dershanede derslere başlamadan önce bize 350 soruluk bir test yaptılar. Hangi meslek dalına ilgimiz var onu anlamak için. Herkese bir şeyler çıktı benim içinde ya ziraat fakültesi ya da orman fakültesi dendi. Evimizdeki çiçeklerle de ben ilgilenirim.

Yeşil Alan ve Tesisler Yapım Müdürlüğü çok yeni bir müdürlük. Müdürlüğünüzü tanıyabilir miyiz biraz? Hangi ihtiyaçtan dolayı kuruldu? Görev ve sorumluluk alanı nelerdir?

1998 yılında Park Bahçeler Müdürlüğü'ne ilk girdiğim o zaman müdürlüğümüzün hizmet verdiği alan, İstanbul haritasına bakıldığında bir dar bir alandı. Daha sonra İBB'nin sınırları genişleyince bir ucumuz Silivri'de bir ucumuz ise Tuzla'ya kadar uzandı.

Yani yaklaşık 150 kilometrelik bir alan oluştu. Tabii alan büyüyünce müdürlüğümüzde büyüdü. Tabiri caizse kabına sığmamaya başladı. Yapılan işlerin çeşitliliği arttı. Sorumlu olduğumuz alan büyüyünce araziye hâkimiyet de zorlaştı. Bu ihtiyaçtan sebep, müdürlüğümüz Avrupa ve Anadolu olarak ikiye ayrıldı. Bu ayrılma da yetmedi.

Yapım işleri, bakımdan daha farklılık gösterir. Bakım işinde bizim yaptığımız iş çeşitliliği azdır. Fakat yapımda tamamen farklı işler söz konusu. İnşaat, tesisat, elektrik olarak düşündüğümüz zaman iş çeşitliliği vardır. Yani görsellik açısından da yapım işleri bakım işlerine göre çok daha hızlı yapıldığı için görselliği çok daha fazladır. Yani bu ihtiyaçtan ötürü yapım müdürlüğüne ben müdür olarak atandım. Bundan sonra eski Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün yani şimdiki daire başkanlığımızın yapım işleri bizim müdürlüğümüz tar-afından gerçek-leştirilecek.

Kadronuzdan bahseder mi-siniz?

Burada benim iki tane müdür yardımcım var. Müdür yardımcılarımın da iki tane şefi var. Çok fazla teknik elemanımız yok. Yani yapım işlerinde, bakım işlerindeki kadar şeflik yok. Bizim Avrupa ve Anadolu Park ve Bahçeler Müdürlükleri'nin ki kadar şefliğimiz olmadığı için arazide çok da fazla elemanımız yok. Teknik eleman olarak 13 kişiyiz.

Gelecekteki çalışmalarınızda içinde sürprizler, yenilikler de var mı?

Olmaz mı? Yıldız Parkı, Maçka Parkı yenilenecek, Nilüfer Parkı yapılacak. Bu yıl temalı parkalara da ağırlık vermeyi planlıyoruz. Ayrıca Florya'da bir botanik parkı projemiz var. Çocukların gelip ziyaret edebileceği bir teknoloji parkı yapmayı da hedefliyoruz.

İşiniz dolayısıyla sürekli bitkilerle iç içesiniz. Sizin en sevdiğiniz bitki hangisidir?

Ben sedir ağacını çok severim. Görüntü açısından da sedir çok

güzelidir. Çok asil durur.

Boş vakitlerinizi nasıl değerlendiriyorsunuz? Sinemaya gider misiniz?

Şöyle söyleyeyim çocuğunuz olunca tercihleriniz de ona göre şekilleniyor. Bu nedenle de yeni çizgi filmleri takip ediyorum ben. Fetih 1453 filmine istediğim halde gidemedim ama çizmeli kediye gittim öyle anlamı size durumumu!

Son olarak neler söylemek istersiniz?

Yeni bir müdürlüğüz. Birçok arkadaşlarım eski müdürlüğümüzde. Ben onların arasındayken en gençlerindim. Fakat bizim müdürlüğümüz içinde en yaşlı benim şu anda. Hepsi genç, aktif arkadaşlar. İnşallah beraberce güzel işler yapacağız.

Ağaçlandırma çalışmalarımızda kullandığımız ağaçların %90'ı İstanbul'un iklimine uygun ve İstanbul'da yetişen ağaçlardan. Bu ağaçlar arasında halkımızın en çok tanıdığı ağaçlardan erguvan çok kullanıyoruz. Her sene erguvan diyoruz. Bu yıl ağaçlandırmada TEM otoyolu ve diğer otoyolların kenarında fıstıkçamlarını oldukça fazla kullandık. Fıstıkçamları İstanbul'un ağaçlarındandır, Boğazın da simgesidir.

İstanbul'un çok bilinen 5 ağacı vardır. Onları sıkça kullanıyoruz. Şu anda İstanbul'a uymayan ağaçlar kullanılmıyor.

Ayrancı Sokak'ta Yaşamak...

"Ben "Çayı koyun, birazdan gelicem" derken aldığım böreği vermemiştim. Dilek de yanında ikram edecek bir şey yok diye sütlü kahve yapmış. Kendisi içmediği halde niçin üç fincan yaptığine şaşırıyor annesi. İkisini de bana ikram ediyor."

Ş u s ı r a l a r b e l e d i y e m i z d e h u m m a l ı b i r f a a l i y e t v a r ; ç a l ı ş a n l a r ı n a l g ı v e b e k l e n t i l e r i s o r u l u y o r . S o r u l a r d a n b i r k ı s ı m ı d a ç a l ı ş m a m e k â n l a r ı i l e i l g i l i . İ k i y ı l ö n c e s o r s a l a r d ı , n e k a d a r f a r k l ı ş e y l e r s ö y l e r d i m d i y e d ü ş ü n ü y o r u m .

İstanbul'un özel mekânlarından birinde çalışıyor

olmanın kıymetini hep bilmiştim Ayrancı Sokaktayken. Sabah günün doğuşunu seyrettiğim de oldu, güneşin Galata Kulesini ve Pera'yı yakışını da. Her gün Dünyanın en güzel manzarasını temaşa ediyor olmak İstanbul'a hizmet etmeyi vebal olarak yükledi omuzlarıma oradayken.

Stratejik plan, süreç analizleri... Belediyemizin birçok çalışanını misafir ettik orada. Terasta içtiğimiz çaylarımıza ortak ettik onları. İstanbul'a dair hayaller kurduk, hikâyeler yazdık... Komşularla muhabbet ettik, çocuklarla oyunlar oynadık.

Şimdi dönüp baktığımda yine de yeterince yaşayamadık İstanbul'u, Süleymaniye'yi, Ayrancı Sokağı diye hayıflanıyorum bazen.

07 Şubat 2011 tarihinde yazmıştım aşağıdaki satırları, taşınmadan 3 ay önce... Yanı başımızdaki hayatları bilmeye ve anlamaya dair...

"Ayrancı sok. No: bilmem. Hiç dikkat etmemişim kapı numarasına ama sokaktan her geçişte gözlerim camda Nazife - onun deyişiyle Nezife Teyzeyi arıyor.

Bugün öğlen uğradım evde mi diye. "Çayı koyun" dedim. "Geliyorum birazdan."

60, 65 en son 66'da karar kıldı yaşımı sorduğumda. Nüfustaki adı rahmetli ablasından miras; Cemile. Malum Anadolu hikâyesi,

babası senede bir iki kez gelirmiş köye, gümrükte çalışırmış. Cemile öldüğünde onu nüfustan düşürmediklerinden ceza yememek için Nazife'yi onun yerine saymışlar. 66 yaşı da Nazife'nin mi Cemile'nin mi, bilemedim. Dayıoğluyla evli komşu kızı, kocasından boşanunca küçük kızı Nazife'yi vermemiş baba

tarafı. Yüreği yaralı anne de bizim Nazife Teyze doğunca onu kızının yerine koymuş, adı Nazife olsun istemiş.

Malatya Pötürge Gökçeköy'de - emin değilim köyün isminden - bir müftü efendinin torunu olarak dünyaya gelmiş. "Dedem âlim adamdı, bütün çocuklarını

okuttu" diye anlatıyor. "Bir amcam hâkim, biri avukattı" diye de ekliyor gururla.

30 yıl kadar önce gelmişler İstanbul'a. Teyze oğlu olan eşi 3 kardeşiyle köydeki bütün tarlayı tapanı satıp kahvehane açmışlar Tahtakale'de. Bir handa yaşamaya başlamışlar Odabaşı denen bir yerde. 25 yıl kadar önce de bu evi almışlar iki buçuk milyon liraya. O zaman tamamen ahşapmış, kiracılar iyi bakmadığından harap olmuş. Şimdi içerisi hiç öyle dışarıdan görüldüğü gibi değil, beton merdivenler, sıvalı duvarlar. Dışı makyajlı ama içi harap... Pencere çerçeveleri bile içerden boyasız.

İki küçük oda. Odanın birinde karşılıklı iki divan, altında seceler, koliler. Köşede bir televizyon. Ama pek hayatın içinde değil gibi, bozuk olabilir. Radyo hemen el altında. Yerde bir kilim ve cumbada 3 tane eski tahta sandalye. Duvarda bir manzara resmi ve yuvarlak çalar saat. Bir de arada bir kapı önünde Nazife Teyzenin borularını silktiği soba ve üzerindeki güğüm.

Dün gece izlediğim filmdeki sefalet aşında çok da uzak değil;

'Biutiful' Barcelona'da arka sokaklardaki sefaleti, her türlü yaşam kavgasını ve gelecek kaygısını anlatıyor. Arada bir arkadaşlarıma dönüp "Dünya'da ne çok sefalet var" dedim. Çinlilerin yattıkları depoyu her gösterişinde ya da Uxbal yattığı yerden tavandaki böcekleri seyrederken.

Doğrusu evin içini biraz daha derli toplu bekliyordum. Evleri onların olduğu için şükrediyorlar. Teyzenin yaşlılık üç aylığı var, Dilek'in de babasından kalan Bağkur maaşı. Annesinin resmi nikâhı olmadığından ona Bağkur maaşı bağlanmamış.

Dilek evin genç kızı, 24 yaşında. Şehla bakan mavi gözleri ve düşüncesiz, hesapsız ve özensiz sözleriyle bir çocuk gibi. Açık liseyi bitirmeye çalışıyormuş. Sınavlara annesiyle gidiyormuş. Ne Topkapı'yı biliyor, ne Taksim'i. Arada bir gezmek için Haliç'e inerlermiş, bir de annesini doktora götürmek için Esnaf Hastanesi'nin o taraflara.

Ben "Çayı koyun, birazdan gelicem" derken aldığım böreği vermemiştim. Dilek de yanında ikram edecek bir şey yok diye sütlü kahve yapmış. Kendisi içmediği halde niçin üç fincan yaptığına şaşırıyor annesi. İkisini de bana ikram ediyor.

Fatih Belediyesi'nde işçi olan oğlundan konuşuyoruz, 4 aydır mecburi izinliymiş. Kim bilir belki de işten çıkarıldı da o öyle zannediyor. 3 çocuk; Yusuf, Yunus Emre ve Tuğba. Neyle geçinilir İstanbul'da? "Elişi yapmıyor musunuz?" diye soruyorum. Kazak dikerlermiş eskiden konfeksiyona. Ama patron yeni makineler alınca bunların işçiliğine ihtiyacı kalmamış. "Komşular kemer örüyorlar ama" diye devam ediyor.

Ben de bizden bahsediyorum onlara, onları anladığımı hissettirebilmek için. Tuğba'nın, Barbie'li pembe yatak odalarını görünce "Niçin benim odam yok" diye sızlandığını anlatınca halası, lise sona kadar kardeşimle benim de oturma odasındaki sedirlerde yattığımızı söylüyor. Altaki sepetten pijamalarımızı alıp -aslunda çoğu zaman da pijama giymezdik ya neyse - giyinip

yatmak için annemle babamın evimizin öbür odasına gitmelerini beklediğimizi. Sabah uyandığında annemin günışığında dantel örüşünü, onların parasıyla bize elbise dikmek için kumaş alışını. İlk evlendiğimde oturduğum 44 metrekarelik döküntü evimi.

"Televizyonda maddi imkânları iyi olmayan çocukların daha başarısız olacağını söylüyorlardı, ama ben buna katılmıyorum" diyor Dilek, kendi için olmasa da en azından yeğenleri için ümidini kaybetmemek adına.

Yaşlanmışım evet, ya da gerçekten çok güngörmüşüm! Eskiden arkadaşlarımla bile konuşacak bir şeyler bulamazken bazen, bu yaşlı teyze ve kendi dünyasında yaşayan genç kızla paylaşacak ne çok şey buluyorum. Babamdan bile bahsediyorum, Nazife Teyze karşıdan karşıya geçerken geçirdiği kazayı anlatınca.

Taşınacağımızı öğrenince üzülüyor, ben bir kez daha üzülüyorum niçin bu ziyaretimi daha önce yapmadım diye.

Müdürlükteki kızların -Zehra, Sevda, Şenay- selamını söylüyorum, "Bir daha onlarla gel" diyor Nazife Teyze, Dilek de o zaman çayın yanına gözleme yapacak tek gözülü ocaklarında."

Nazife Teyze hasta şu sıralar. Şehzadebaşı Tıp Merkezi'nde tahlillerini yaptırıyoruz...

Yaşanan ve çalışılan mekânlar insana çok başka kapılar açabiliyor...

Stratejik Planlama Müdür Yardımcısı

Hayme Ana (Devlet Ana)

“Oğul, boyundan soyundan olsun olmasın, insanlara adil davran. Adaletten ayrılma ki, insanların birlik ve dirlik kazansın. Yurdunda obanda herkes güvenle gezsin.”

Hayme Ana aynı zamanda **“Devlet Ana”** olarak da adlandırılmıştır. Güngüz Alp'in eşi, Ertuğrul Gazi'nin annesi, Osman Gazi'nin ninesidir. Hayme, çadır demektir. “Hayme Ana” da, çadır anası anlamına gelmektedir. Yüzölçümü 22 milyon metrekareye ulaşan Osmanlı Devleti'nin kurucularına, Kayı Boyu halkına analık yaptığı, fedakârca, cefakârca her işe koştuğu, herkese kol kanat gerdiği için **“Devlet Ana”** olarak da anılır.

Kocası Gündüz Alp'in vefatından sonra dağılma noktasına gelmiş olan Kayı Boyu'nun ilk önce Aşağı Sakarya Vadisi'ne daha sonra da Söğüt'e, Domaniç'in Çarşamba Köyü'ne gelmesinde oğlu Ertuğrul Gazi'den sonra en büyük sorumluluk ve görev ona ait olmuştur.

Oğlunun daima yanında olmuş, ona destek vermiş, ona hep büyük idealler aşılabilir, torunu Osman Gazi'nin elinden tutarak daha küçüklüğünde bir devletin nasıl kurulması gerektiğini, bunun için neler yapılmasının lazım geldiğini kendisine bıkmadan usanmadan anlatmıştır.

Osmanlı Devleti'nin kurucuları Ertuğrul Gazi ve oğlu Osman Gazi'nin yetişmelerinde Hayme Ana'nın çok büyük etkisi vardır.

Hayme Ana'nın tarihi kişiliği Ertuğrul Gazi'nin hayatı ile beraber sürmüştür. Ana-oğul arasında Kayı Boyu'nun idaresinde tam bir fikir birliği ve işbirliği yapılmıştır. Ahlat'da (Van) Gündüz Alp'in dört oğlu Sungurtekin, Gündoğdu, Ertuğrul ve Dündar arasında batıya doğru ilerleme düşüncesinde olan Ertuğrul Gazi'nin yanında yer almış, onu batıya yürümeye teşvik etmiş ve desteklemiştir. O günden sonra Hayme Ana ölünceye dek oğlunun yanında olmuştur.

Hayme Ana Söğüt'e yerleştikleri ilk yılda oğlu Ertuğrul Gazi'ye şu öğüdünü vermiştir: *“Hey oğul, anayurttan ayrılalı yıllar geçti. Deli rüzgârlar önünde oradan oraya savrulduk. Beylik otağını kurduğumuz şu yaylalar, artık son durağımız, son konağımız olsun. Oğuz'un yurtlarına diktiğimiz ağaçların kökleri kara yerin derinliklerine, dalları gökyüzünün yüceliklerine uzansın. Ak-boz atlara binip yağrı (düşman) üstüne yel gibi vardıkta Kadir Allah gözü pek yiğitlerimizi korusun. Göğsü kaba yerli kara dağlar gibi duran erlerimiz ile kır çiçekleri gibi saf ve temiz, ak yüzlü, ela gözlü kızlarımız kutlu Kayı boyumuza gürbüz evlatlar versinler. Altın başlı otağlarımız Domaniç yaylasını бүürsün. Kayı'nın ve diğer bütün boyların oğullarını seninle bir tutarım. Onların hepsi soyumuz için Hakk'ın kutsal bir emaneti bilirim.*

Oğul, boyundan soyundan olsun olmasın, insanlara adil davran. Adaletten ayrılma ki, insanların birlik ve dirlik kazansın. Yurdunda obanda herkes güvenle gezsin.

Ululuk isteyen töreden ayrılmasın.

Bu dünya bir oturma yeri değildir. Yapacağın iyi ve doğru işlerle insanların hizmetinde bulunursan güzel övünçler senin olur.

Yüreğinden inancı ağzından duayı davranışlarında erdemi eksik etme. Bir de sabırlı ol ki, oğul ekşi koruk sabırla üzüm olur.

*Oğul,
Beylik; dermekle, ağalık vermek iledir.
Sofrani ve keseni yoksullara açık tut.”*

Hayme Ana Domaniç'in Çarşamba Köyü yakınlarında vefat etmiştir. Mezarı da bu köydedir. Söğüt'ü kışlak, Domaniç'i yaylak olarak kullanan Kayı halkı, Devlet Ana'sının mezarı başında çevre obalardan gelen Kınık, Avşar, Doburga, Karakeçili halkı yasa бүürnmüş, Ertuğrul Gazi etli bulgur pilavı dağıttırmıştır. Bu gelenek halen günümüzde de devam etmektedir.

Hayme Ana'nın mezarı zamanla kaybolur ve bilinmez olur. Aradan uzun yıllar geçer. Sultan II. Abdülhamit Hayme Ana'nın mezarını buldurup bugünkü türbeyi yaptırır.

Hayme Ana'nın mezarının bulunması ise gayet ilginçtir. Sultan II. Abdülhamit mezarın bulunması için 1896 yılında Domaniç'e bir heyet gönderir. Heyet Çamlıca Köyüne ulaşır. Çarşamba Köyünden Lazlar sülalesinden Ömer Ağa heyetin Çamlıca Köyünde olduğunu öğrenir. Evinde sakladığı sandıkta ceylan derisi üzerine yazılmış olan ve okuyamadığı Osmanlı Türkçesiyle yazılmış olan belgeyi gösterir. Mezarın Çarşamba Köyünde olduğu yazılıdır ceylan derisinde... Kısa bir araştırmadan sonra küfeki taşından yapılmış bir sanduka, Hayme Ana'nın kemikleri ve gümüş muhafaza içinde bozulmamış bir atlas yazma çıkar. Mezar yeri belli olur.

Bunun üzerine II. Abdülhamit buraya bir mezar yaptırır (12.01.1892). Ayrıca mezara konulmak üzere sümbüllü kandil, halı ve avize gönderir.

700 yılı aşkın bir zamandır Hayme Ana türbesi Karakeçili Yörükleri başta olmak üzere yöre halkı tarafından her sene ziyaret edilir. Her yıl yayladan iniş zamanı olan Eylül ayında Hayme Ana'nın hatırası için ülüş (ikram) yapılarak dua ve isteklerle Sögüt'e inilir.

1985 yılından itibaren törenler İlçe Merkezinin de katılımıyla “*Hayme Ana ve Domaniç Şenlikleri*” adı altında düzenlenmektedir. Türbe ve Külliye'nin 1990 yılında tamir ve bakımı yapılmıştır.

Yararlanılan Kaynaklar

Kütahya Araştırmaları Kitabı, 10 Mayıs 2003, s 49-51.

Ö. Faruk Dinçel, 2009, Hayme Ana, s 80.

Domaniç Yaylası Dergisi, 2005, Yıl-1, Sayı-1, s 32

H. İnalçık, 2010, Mitolojiden Gerçeğe Osmanlı Devleti'nin Kuruluşu, NTV Tarih Dergi, s 51-58.

Kültür Müdürlüğü

Kelam Ahlakı

Cemile ÜNLÜ

Kelam Ahlakı: Ne Söyleyeceğini Bilmek!

Sözün değersizleştirilerek tüketilmesi kelama yapılabilecek en büyük ihanettir.

Her şeyin çabuk tüketildiği bir yüzyılda yaşıyoruz. Giyecek ve yiyecek alışkanlıklarımızdan tanışık olduğumuz çabuk tüketme alışkanlığının düşünce ve dilde de yaşandığına şahitlik ediyoruz. Yeni tanıştığımız bir düşünce akımını henüz tam

olarak kavrayamamışken, yeni düşünce eskimiş ve yerini yeni bir akıma bırakmış oluyor. Geride kalan bilgi bombardımanı, düşünce karmaşası ve havada uçan aidiyetsiz kavramlar.

Sözün namus olduğu bir kültürün evlatları olarak, gevezeliğin kelamla eşdeğer anlaşıldığı bir toplum olma yolunda hızla ilerliyoruz. Modern dünyada insan, bilgi bombardımanına tutularak, söz selinde boğulmaktadır. Sözün değersizleştirilerek tüketilmesi kelama yapılabilecek en büyük ihanettir.

Düşünce dil eylem arasındaki etkileşim inkâr edilemez. Aklimızdan geçen düşünceler söz olup, dilimizden döküldüğünde zamanla savunduğumuz eylemlerimize dönüşmektedir. Bu sebeple bilgi bombardımanına karşı düşüncelerimizi, söz istilasına karşı dilimizi, tüketim çılgınlığına karşı eylemlerimizi

ahlaklandırmak kendimize ve yaşadığımız çağa olan bir borcumuzdur.

İddiamız, kelamın ahlaklaşabilmesi için sözlerimizin fayda ahlakı, dava ahlakı ve arayış ahlakı ile söylenmiş olması gerektir. Muhakkak ki kelam ahlakıyla konuşan zirve şahsiyetler, toplumlarının ürünü olduğu gibi, aynı şekilde toplumları da onların ürünüdür.

Yaşadığı çağa bir söz söylemek isteyenleri kelam ahlakına davet ediyoruz...

Halkla İlişkiler Müdürlüğü

On Parmağında On Marifet

“Belediye Korumuzun konserlerinin aylık yayınlanan Kültürel Etkinlik program kitapçığında da yer alması için Kültür Müdürlüğü'nün desteklerini bekliyoruz.”

Bu sayımızda bizden konuklar bölümümüzde yer alan Nuray Hatırnaz, belki de en renkli çalışanlarımızdan biri. On parmağında on marifet bulunan Nuray Hanım, yoğun iş temposunun yanı sıra amatör müzik çalışmalarında da yer alıyor. Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık eğitimi alıp, Dış İlişkiler Müdürlüğümüzde Müdür Yardımcılığı görevini üstlenen Hatırnaz, Belediyemizin Türk Halk Müziği korosunda da korist ve solist olarak yer alıyor. Sizleri, röportajımızı okuduğunuzda enerjisinden size de bulaşacağına inandığımız Hatırnaz'ın renkli kişiliğini tanımaya davet ediyoruz.

Nuray Hanım bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

İnsanın kendini anlatması çok zor. Kısaca anlatmam gerekirse, Kırklareli doğumluyum. Babamın memur olarak ilk işine Kırklareli'de başlaması nedeniyle orada doğmuşum. Üzülerek belirtmem gerekiyor ki, hala doğduğum şehri görmedim. Çok istememe rağmen fırsat olmadı bir türlü. Aslen Rize'nin Pazar ilçesindenim. Ve memleketimi çok seviyorum. Dört kardeşiz. Biri Kamu kurumunda diğer ikisi ise özel sektörde çalışıyor. Lise 2'ye kadar önceden Beylerbeyi Lisesi olan şimdi Hacı Sabancı Anadolu Lisesi'nde okudum ve Fenerbahçe Lisesinden mezun oldum. 1988 yılında Marmara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Bölümü'nü bitirdim. Daha sonra aynı üniversitenin Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümünde Yüksek Lisans yaptım. Tezimin konusu 'Oy Verme Davranışında Siyasal Reklamın Etkisi'ydi.

Öte yandan tam bir İstanbul aşığuyum. Üç gün ayrılısam, dördüncü gün özliyorum. İstanbul tuzak bir şehir. Kendisine biraz yaklaşanı, kendine bağımlı ve vazgeçilmez kılıyor. Fazla boş zamanım yok ama fırsat buldukça, fotoğraf çekiyorum, müzikle ilgileniyorum, şiir yazıyorum.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde ne zaman çalışmaya başladınız ve şimdiki göreviniz hakkında bilgi verebilir misiniz?

Tesadüf eseri devlet memuru oldum. Özel sektörde Halkla İlişkiler Uzmanı olarak çalışmak istiyordum. Kısa bir süre Memur olarak çalışmak istedim. 1993 Nisan ayında Dış İlişkiler Müdürlüğü'nde memur olarak göreve başladım. Ama dediğim gibi kısa bir süre çalışacaktım. İşe başladıktan sonra dışarıdan Halkla İlişkiler alanında birkaç iş teklifi aldım ancak sonraları yaptığım işi çok sevdim ve ayrılamadım. 1996 yılında Şef, 1999 yılında Müdür Yardımcısı oldum. O tarihten bu yana Müdür yardımcısı olarak

görevime devam ediyorum. Dış İlişkiler Müdürlüğü'nün asli görevlerinden biri, yurtdışındaki şehirlerle kardeş şehir ilişkileri kurmak ve ilişkileri devam ettirmek. İstanbul 36 şehirle kardeş şehir, 16 şehirle işbirliği protokolü, 5 şehirle de iyi niyet mektubu imzalamıştır. Daha çok Uluslararası Kent İlişkileri ile Asya ve

Avrupa kıtasındaki şehirlerle ilişkilerden sorumluyum. Bu şehirlere Belediyemizce yapılan görevlendirme işlemleri, gelen yabancı heyetlerin İstanbul'da ağırlandırma hizmetleri vb. işleri takip ediyorum. Müdürlüğümüzün işleri çok yoğun. Memur mesai saatleri içerisinde çalışamadım hiçbir zaman. İşim çok zevkli olduğu kadar, çok da tempolu. Sıfır hata ile çalışmayı gerektiriyor.

Üst düzey yabancı konukların bazen gece geç saatlerde, bazen de hafta sonları karşılanması ve uğurlanması, diplomatik temsilciliklerin resepsiyon ve davetlerine iştirak edilmesi, saat farkından dolayı, bazı ülkelerle iletişim kurabilmek için akşam saatlerine kadar mesaide beklemek zorunda kalmak gibi durumlar söz konusu oluyor. Öte yandan bu yoğunluk yeni insanlarla tanışmak ve yeni kültürleri tanımak için önemli bir fırsat imkânı da sunuyor. Bir de bu tempoya alıştım artık. Rutin işlerden sıkılıyorum. Hareketlilik benim vazgeçilmezim oldu. Ben memnunum tempolu çalışmaktan.

Kadın çalışan olarak sıkıntı yaşadınız mı hiç?

Kadın çalışan olarak bir sıkıntı yaşamadım, yaşamıyorum. İşinize kişiliğinizi ve karakterinizi yansıttığınız zaman insanlar sizinle sadece görevinize göre konuşur ve görüşür, bayan Müdür Yardımcısı olarak değil... Önemli olan insan olarak karşındakine kendini kabul ettirebilmek... Ayrıca Psikolojik Danışmanlık mezunuyum ve insan ilişkilerinde bunun çok faydasını görüyorum. Aslında dezavantajdan çok bazen bayan olmak avantaj da olabiliyor. Çok sinirli bir ses tonuyla telefonda konuşan bir kişi, karşısında bayan olduğunu görünce, ses tonunu düzeltip daha kibar konuşabiliyor.

Biz sizin sanatsal çalışmalar içerisinde bulunduğunuzu da biliyoruz. Biraz da bize bu yönünüzden bahseder misiniz?

Evet öncelikle amatör olarak Türk Halk Müziği ile ilgileniyorum. Belediyemizin 2006 yılı sonunda kurulan Türk Halk Müziği Personel Korosuna korist ve solist olarak devam ediyorum. Lise ve Üniversite yıllarımda daha sonraları da Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde müzik çalışmalarım oldu. Sesimi geliştirebilmek için

özel şan dersleri de aldım. En büyük hayalim Konservatuara girmektir fakat ailemden yeterli desteği görmediğim için bu hayalimi gerçekleştiremedim. Şimdi fırsat buldukça amatör müzik çalışmalarına devam ediyorum. Son zamanlarda şarkı sözleri yazmaya başladım. Bestelenmesi konusunda bazı sanatçı arkadaşlarımla görüşmelerim devam ediyor.

Kendim Türk Halk Müziği korosunda olduğum için öncelikle Büyükşehir ailesindeki tüm çalışanları Belediye Korumuzda korist ve solist olarak yer almaları için davet ediyorum. Haftada bir gün Pazartesi akşamı saat 17:00'de çalışma yapıyoruz. Kent Orkestrası Müdürlüğü koroya katılan arkadaşlarımızın çalışma sonrasında

belirli güzergahlara bırakılabilmesi için araç tahsis ediyor. Bu konuda kendilerine çok teşekkür ediyoruz. Bu yıl ilk konserimizi Bakırköy Cem Karaca Kültür Merkezi'nde güzel bir seyirci topluluğuna verdik. İkinci konserimizi Mayıs ayında Kartal Bülent Ecevit Kültür Merkezi'nde verdik. Bu arada Belediye Korumuzun konserlerinin aylık yayınlanan Kültürel Etkinlik program kitapçığında da yer alması için Kültür Müdürlüğü'nün de desteklerini bekliyoruz.

Nuray Hanım en çok hangi yörenin türkülerini söylemeyi seviyorsunuz?

En çok Azerbaycan, Kars, Trakya ve Ege Türkülerini yorumlamayı seviyorum.

Son olarak genç çalışanlarımıza neleri tavsiye edersiniz?

Genç arkadaşlarımızı biraz sabırsız olduklarını ve birden görevlerinde yükselmeyi arzu ettiklerini görüyorum. Her şeyden önce sabırlı olsunlar, çok çalışsınlar, üretsinler, iş beğenmemelik yapmasınlar. Yaptıkları her işin kendilerine mutlaka önemli katkıları olacaktır. Yeni şeyler öğrenmeye açık olsunlar. Kendilerini geliştirecek kitapları okusunlar, seminerlere katılsınlar. Öte yandan mutlaka bir hobi edinsinler ve boş zamanlarını o hobiyi değerlendirsinler.

Peygamberler Şehri Şanlıurfa

“Dicle'ye olan aşkını içinde haykırarak saklayan Fırat, tüm hasretliğini, yüreğindeki girdabı sakince insana hissettiriyor. Yakınlarındaki nazlı sevdasının aşkına karşılık vermek için hiç durmadan akıyor gibi. Şatt-ül Arap'da kavuşacağını bilir gibi...”

Büyülü GAP turu gezi yazılarıma Anadolu'nun güneşi Mardin'den sonra başka bir büyülü Mezopotamya şehri olan Şanlıurfa ile devam etmek istedim. Dilim döndüğünce tarihiyle, tabiatıyla, mutfağıyla ve ruhuyla dillere destan bu şehri size anlatmaya çalışacağım. Önümdeki koca iki günde sahip olduğum şu iki gözüm kim bilir hangi güzelliklere mazhar olacak merakıyla başladım şehri adımlamaya. Gözlerimi açtıkça aslında kapattığımı fark ettim ve adımlarımla birlikte göz kapaklarım beni asırlar hatta binyıllar öncesine götürdü. Ruhuma yansıyan bu sıcak şehir, kokusuyla, havasıyla, dokusuyla, görüntüsüyle tüm hücrelerime ilaç oldu. Tesirini bu yazıda sunmak istedim.

Tarihinde birçok medeniyete ev sahipliği yapan şehir, Edessa, Urhai ve Er-Ruha ve birçok isimle anıldıktan sonra uzun yıllar

Urfa ismiyle anılır. Kurtuluş Savaşımızda gösterdiği büyük kahramanlıklarından ötürü Urfa, 1984 yılında TBMM kararıyla “Şanlı” unvanını almış ve Şanlıurfa olmuştur. Kâğıt üstünde belgelere dayanmasa da şehrin, tufandan sonra Nuh peygamber zamanında kurulduğu söylenmektedir. Araştırmalarda Kentin tarihinin M.Ö 9500'lere dayandığı görülmektedir. Binlerce yıllık tarihinde bu

büyülü şehir, Asur, Pers, Sümer, Makedonya, Bizans, Roma gibi uygarlıkların egemenliğinde kalmıştır. İlk olarak Selçuklu Sultanı Alparslan 1071 yılında Urfa ve çevresini alır ancak Haçlı seferlerinde Urfa tekrar Roma'nın hâkimiyetine girer. Birçok defa el değiştirilen şehir, 1517 yılında Yavuz Sultan Selim'in Sina Çölü'nü geçerken Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (S.A.V)'i rüyasında gördüğü seferde Osmanlı İmparatorluğu topraklarına katılır. Peygamberler şehri kutsal emanetlerle birlikte Türk korumasına girer.

Hıristiyanlığı ilk yıllarında kabul eden şehir İslam'ı da ilk yıllarında kabul eder. Şehir birçok peygambere ev sahipliği yapması nedeniyle peygamberler şehri diye anılır. Hz. İbrahim,

Hz. Eyyub, Hz. Şuayb bu peygamberlerden sadece birkaçıdır.

Manevi havasıyla içimize huzur veren bu güzel şehri gezmeye Birecik'ten başlıyoruz. Nesli tükenmekte olan Kelaynak kuşlarını görmek için kuşların korunmaya alındığı doğal yaşam çiftliğine gidiyoruz. Çiftlikte 150 adet kelaynak kuşu var. Kuşları takip etmek için her birine çip takılmış. Tek eşli olan bu kuşlar her yıl 14 Şubat'ta üremeleri için serbest bırakılıyorlar. Senede bir defa yumurtlayan bu kuşların sadece iki tane yavrusu olabiliyor. Birecikliğin bereket kuşu diye adlandırdıkları bu kuşların serbest bırakıldıkları 14 Şubat da baharın geldiğine inanırlar. Birecikliğin tarafından son yıllarda Kelaynak Kuşu Festivalleri de düzenleniyor.

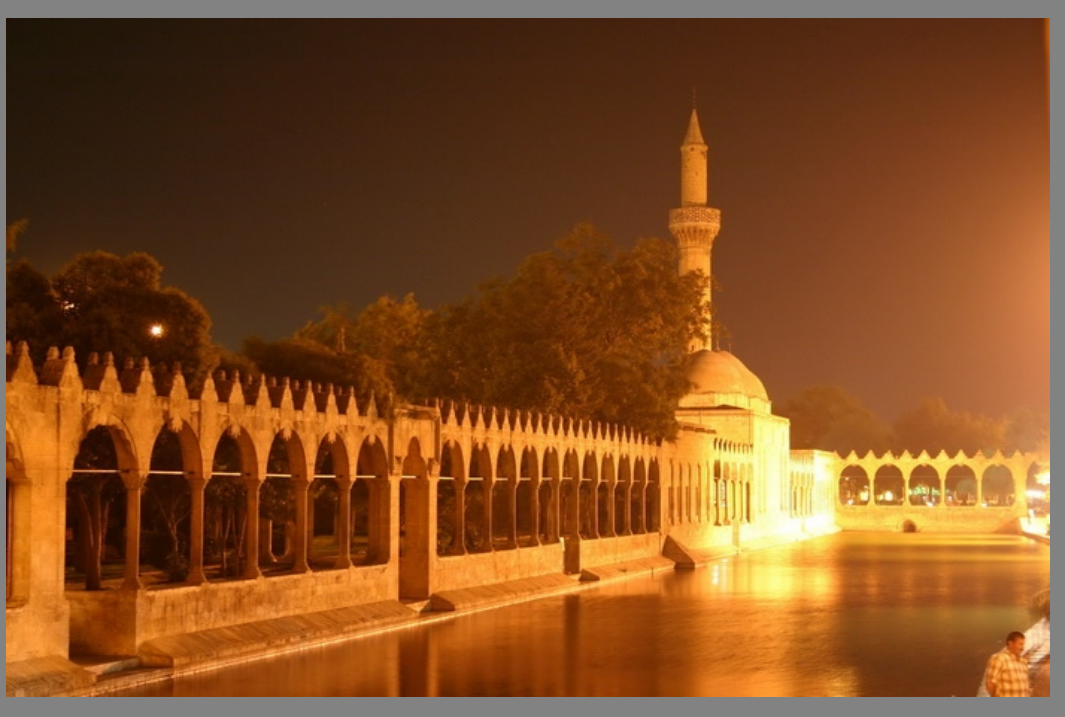
Birecik'ten sonra, sanki cennetten bir köşe olan Halfeti'ye gidiyoruz. Sular altında kalmış Halfeti'de Fırat Nehrinin kenarında bizi bekleyen “Siyah Gül” isimli tekneyle geziye çıkıyoruz. Suyun üstünde değil de sanki tarihin üstünde gidiyormuş gibi bir hisse büründüm gölü geçerken. Dicle'ye olan aşkını içinde haykırarak saklayan Fırat, tüm hasretliğini, yüreğindeki girdabı sakince insana hissettiriyor. Yakınlarındaki nazlı sevdasının aşkına karşılık vermek için hiç durmadan akıyor gibi. Şatt-ül Arap'da kavuşacağını bilir gibi. Mecnun'un Leyla'sını Yaradan'da bulması gibi Fırat da biliyor pınardan başlayan aşkının Yaradan'ın sonsuz deryasında son bulacağını. Ve bu iki sevdalının

arasında kalan topraklar dünyanın en verimli toprakları olarak bahşediliyor insanlığa. Bu büyük aşkın hediyesi gibi...

Birecik Barajı'nın yapılmasıyla sular altında kalan Halfeti'nin yerleşim yerleri şimdi Yeni Halfeti diye anılan bölgeye taşınmış. Sular altında kalan Eski Halfeti'yi gezerken İncil'in yazıldığı yer olarak rivayet edilen Rumkaleyi, Zeugma antik kentinin

sular altında kalmayan kısımlarını görme fırsatı bulduk. Her zaman göğe yükselen minareleri görmeye alışmış ya gözlerimiz burada, minarenin dibini göremediğimiz bir su içinden yükselişi olayı özetliyordu aslında. Peygamberler Şehrinde ne olursa olsun minareler havadan da sudan da yükselmeye devam edecek mesajını imanımıza duyurarak huzur buldum adeta.

Bu güzel ve büyülü tekne turumuzdan sonra siyah gülleriyle ünlü Halfeti'ye çıkıyoruz. Bir tarafımızda portakal ağaçlarının mis kokuları, bir tarafta masum gülüşlü çocuklar, bir tarafımızda güler yüzlü esnaflar. Esnaflar para kazanacağı turist gibi değil, misafirleriymiş gibi davranıyorlar size. İlk başta şaşırıyorum ama sonra bu durumu kanıksıyorum. Neredeyse tüm esnaf, oralarda

içilen koyu kaçak çaydan ikram etmeye çalışıyor size. İkrâm kelimesi Urfalılar için gönül borcudur ve asla tükenmez hissini yaşıyorum.

Halfeti'de insanlar yaz aylarında sıcak yüzünden çatılarda yatıyorlar. Bu sadece normal bir uyku değil.

Gündüzün sıcaklığını tüm hücrelerinde hisseden insanlar, geceleri bu sıcaklıkla birlikte yıldızların ışığını birleştirip tarihten geleceğe bir adım daha atmanın manevi uykusunu yaşıyorlar. Çatıdaki yataklar demirden yapılıyor. Bu demir yatakların hepsi akrepleri uzak tutmak nedeniyle mavi renge boyanmış. Bunun nedeni ise akreplerin mavi rengi kırmızı olarak algılaması. Kırmızı da akreplere ateşi çağrıştırdığından akrepler bu yataklardan uzak duruyor. İnsanlarda akrep korkusu olmadan bu yataklarda yıldızların manzarası ile birlikte güvenle yatıyorlar.

Sıcak insanları, fıstık ve portakal ağaçlarını ardımızda bırakarak, dünyanın ilk üniversitesinin de bulunduğu ayrıca Adem ile Havva'nın cennetten kovulduktan sonra ilk ayak bastıkları yer olarak da rivayet edilen Harran'a geçiyoruz. Dünyada sadece üç bölgede bulunan konik kubbeli evleriyle koruma altına alınmış olan bu şirin ilçede höyükleri, şehir surlarını, Ulu Cami'nin kalıntılarını, dünyanın ilk üniversitesi olan Harran Üniversitesi'ni ziyaret edip geleneksel Harran evlerinden birisine sahip olan bir ağanın evine misafir oluyoruz. Ağanın evinde bize Arapça acı anlamına gelen mırza kahvesinden ikram ediliyor. Bu kahve birkaç defa demlenerek hazırlanıyor. Mırrayı servis yapan kişi fincanın yarısına kadar mırza dolduruyor. Mırza aslında bir dikişte içilmiş. Ama biz bu acı kahveyi ilk defa denediğimiz için ancak birkaç yudumda bitirebiliyoruz. Buralarda mırzayla ilgili bir de gelenek var. Siz mırzayı içtikten sonra fincanı servis yapan kişiye vermek yerine yere ya da masaya koyarsanız şunlardan bir ya da birkaçını yapmakla yükümlü oluyorsunuz; fincanı altın ya da lirayla doldurmak, servis yapan kişiyle evlenmek, mırzayı servis yapan kişiyi evlendirmek, mırzayı servis edenin çeyizini düzmek. Rehberimiz bizi bu konuda daha önceden uyardığı için biz bu durumdan sıyrılıyorz.

Tarihin başlangıcından bu yana yaşanan kültürel ve sosyal zenginlik, acı kahve ile dilimi yakıp adeta bastığım topraklar için uyarıyor sanki beni. Normal değil bu toprağın kokusu. İlk insandan bugüne kadar olan yaşamın ciddiyetini sunuyor bilinçaltıma. Eğlenerek, hayrete düşerek gezdiğim bu yerler, tarihinin ciddiyeti ile de bir yandan sıkı tutuyor nefsimi.

Yorucu, mistik bir o kadarda güzel bir günden sonra gökyüzünde parlayan yıldızların gösterdiği geçmişin izlerini izleyerek yolculuğumuzu bitirip otelimize gidiyoruz. Biraz dinlendikten sonra bizim için hazırlanan sıra gecesine gidiyoruz. Yöreye özgü kebabları, mezeleri, çiğ köfte ustasının yanımızda yaptığı çiğ köfteyi tadarken bir yandan da Urfa türküleriyle, uzun havalarıyla kâh eğlenip kâh hüznleniyoruz. Sadece Urfa da yapılan hafif, lezzetli şıllık tatlısı da ikram ediliyor. Urfa sadece tarihiyle değil eğlenceleriyle, geniş mutfağının lezzetleriyle de dimağlarımızda unutulmaz anılar bırakıyor. Yemeği; sadece karın doyurmak için bir araç olarak görmüyor Urfalılar. Lezzet; bu toprakların tatlı günlerini, acı günlerini anlatmak için bir aracı

gibi. Zenginlik dediğimiz şey işte bu. Sadece patlıcandan bile 600 çeşit yemek yapılıyor Urfa'da. Yaşanılan her farklı günün, peygamberler şehrine kattığı farklı lezzeti size sunmak için yemek ustaları tezgâhlarının başında her daim.

Ertesi gün gezimize Peygamberler Şehri Urfa'da yaşamış olan peygamberimiz İbrahim Peygamberin makamını ziyaret ederek başlıyoruz. Gezimize, İbrahim Peygamberimizin ateşe atıldığı zaman ateşin su olduğu, odunların balık olduğu daha sonraları Halil-ür Rahman Gölü adı verilen gölü ve Hz. İbrahim'in ardından kendisini ateşe atan Nemrut'un kızı Zeliha'nın düştüğü ve bugün Aynzeliha Gölü diye anılan gölü ziyaret ederek devam ediyoruz. Halk arasında bu göllerdeki balıklar kutsal sayılır ve bu balıkları yiyenlerin başına türlü musibetler geleceği yönünde inanışlar vardır. Ayrıca bu göllerin etrafında müzik çalınmasına da izin vermiyorlar.

Merkezdeki Halilür Rahman camiini, Rızvaniye camiini, Mevlidi Halil camiini, Bediüzzaman Said Nursi çeşmesini ziyaret edip dualarımızı ettikten sonra yöreye özgü ürünlerden almak için tarihi kapalı çarşıya gidiyoruz. Tarihteki ipek tüccarlarının mallarını tenimde hissedip, karşılığı olan altını gönlüme yerleştirerek soluyorum buranın havasını. Çarşıda esnaf yine cömert ikramlarla bizi karşılıyor. Çeşit çeşit baharatçıların sıralandığı yerlerden isot biber alıyoruz. Yöre halkı isot bibere pul biber denmesine çok kızıyor. Kilimcilerin, bakırcıların, demircilerin sıralandığı kapalı çarşı ve Gümrük Han da alışverişlerimizi yaptıktan sonra şehrin güneyinde bulunan sabır peygamberi Hz. Eyyub Peygamberimizin makamına gidiyoruz. Hz. Eyyub peygamberin çilesini tamamladığı mağara ne yazık ki gelenlerin adak yeri haline gelmiş. Eyyub peygamberimizin yaralarını iyileştiren su bugün de çeşmeler yapılarak şifa ve sabır için içmeye gelen halka sunulmakta.

Dünyanın en eski yerleşim merkezlerinden ve doğunun masal kentlerinden biri olan Şanlıurfa'nın uçsuz bucaksız ovalarını, yarısından fazlası sular altında kalan boynu bükük Halfeti'sini, gözlere şenlik doğasını, binlerce yıllık tarihini gördükten sonra bu şehirden ayrılmak buruk bir acı bırakır içinizde. Ama böylesi güzellikleri görme şerefine nail olduğunuz için de mutlu olursunuz. Gidin görün ülkemizin binbir gece masallarına konuk olacak kadar güzel olan bu şehri. İnanın bir daha bir daha gitmek için fırsat kollayacaksınız. Ve inanın insanlığın yeryüzündeki başlangıcını bir film gibi yüreğinizle izleyeceksiniz.

İyi yolculuklar.

Halkla İlişkiler Müdürlüğü

Vali ve Belediye Başkanı Muhittin Üstündağ (1928-1938)

“Şehir Tiyatroları'nın kurulmasına önyak olan Muhittin Üstündağ Şehir Tiyatroları'nın 1930'da çıkardığı Belediyeler Kanunu'yla şehrin imarında önemli değişiklikler getirdi.”

İstanbul, birçok ırk, dil ve dine ait toplumları rengarenk bir tablo içerisinde yüzyıllar boyunca ustaca barındırdı. Bu dünya kentinin yönetimi de her daim zamana ayak uydurarak değişti. Değişmeyen bir nokta vardı ki, o da ne kadar geriye gidersek gidelim geçmişteki yönetim ve hizmet anlayışının günümüzün belediyecilik anlayışına hala ışık tutuyor olmasıdır.

1453'te kadı Hızır Bey'le başlayan yerel yöneticiler, 1856'dan sonra Şehreminilerle devam etti. Cumhuriyet'in ilanıyla Valiler, Belediye Başkanlığı görevini üstlendi. Bu süreç 1956 yılına kadar devam etti. Bu yazımızda kısaca tanıtmaya çalıştığımız kişi, 1928-1938 yılları arası Atatürk İnkılaplarını hayata geçiren, Vali ve Belediye Başkanlığı görevini üstlenen Muhittin Üstündağ.

Şehir Tiyatroları'nın kurulmasına önyak olan Muhittin Üstündağ Şehir Tiyatroları'nın 1930'da çıkardığı Belediyeler Kanunu'yla şehrin imarında önemli değişiklikler getirdi. Üstündağ'ın yönetiminde Atatürk Köprüsü yapıldı. Vatan Caddesi ve Barboros Caddeleri gibi önemli caddeler açıldı. Kararlı istimlak politikalarıyla günümüze kadar uzanan önemli yolların yapımı sağlandı. Çubuklu sırtlarında Mısır Hidivi Abbas Hilmi Paşa'nın Hidiv Kasrı'nı 1937 yılında satın alarak Belediye mülküne dahil etti.

Savaş sonrası kalkınmaya çalışan her şeyini vatani uğruna veren bir milleti yönetenlerin nasıl olması gerektiğini, yaşanmış bir olayı anlatarak vurgulayalım.

Atatürk'ün “Milletin Efendisi Köylüdür” sözünü doğrulayan bu hikaye Muhittin Üstündağ'ın Belediye Başkanlığı sırasında yaşanmıştır. Nazır Şentürk'ün İstanbul Valileri kitabından kısaltılmış şekliyle aktaralım.

Atatürk, bir sonbahar günü Çekmece taraflarında Nuri Conker'le beraber arabasıyla giderken gözü bir köylüye takılır. Yaşlı bir adam sabanını sıkıca tutmuş toprağı yavaş yavaş sürüyordur. Bir tarafında öküz bir tarafında eşek olan çift, eşit güçle çekilmediğinden saban sık sık dengesini kaybediyordu. Atatürk köylüye;

“Kolay gelsin Ağa bu yıl mahsul nasıl? ” diye seslenir. Köylü toprağı sürmeye devam ederek; “Sağ olasın Beyim bu yıl rahmet olmadı, mahsul de az.” “Senin başka öküzün yok mu? Neden eşeğini de sabana vurdun? “Vardı ama Hıdırıllez'de vergi memurları sattılar.”

“Hiç vergi memurları köylünün üretim aracını satar mı? Muhtara şikayet etseydin.”

“Muhtar başında mıdır memurun, a Beyim?”

Atatürk sinirlenerek;

“O zaman Kaymakama gitseydin.”

Köylü gülererek “Sen benimle alay mı ediyorsun?”

Peki İstanbul'a Valiye gitseydin?

“Bırak şu sağı. Biz onun buralardan çok geçtiğini gördük yakasına yapışsak sersimizi dinler mi?”

Atatürk,

“Senin adın nedir?”

“Halil Ağa derler bana bir zamanlar çiftimiz çubuğumuz varken Ağa demişler.”

“O zaman Başvekile İsmet paşaya gitseydin.”

“Sen benimle gönül eğliyorsun. O kapıya beni koymazlar. Ola ki, koydular koca Paşayı gösterirler mi? Tut ki, gösterdiler o da beni duymaz anlamaz...”

“Peki, o zaman Atatürk koca yaz şurada Florya'da otururdu ona gitseydin.”

Köylü gülüyordu.

“Sen ne diyorsun Bey? Atatürk'ümüzün yüzünü görmek için Peygamber gücü gerek. Hem farz et gördük işinden gücünden başını kaldırıp bizim öküzün arkasından mı seğirecek? Atatürk köylünün omuzuna elini koyarak; "Senden hoşlandım Halil ağa. Bir gün köyüne gelir ayrıranı içerim. Ama sana yine de söylüyorum hakkını kimsede bırakma!"

“Meraklanma beyim, hiç kimse bizim hakkımıza el değdiremez. Fakat bu, devlet babaya borçtur.”

Atatürk otomobiline bindi canı sıkılmıştı. Yaverine emretti. İstanbul'da ne kadar bakan, milletvekili varsa hepsini bulup getireceksin. Vali Muhittin Üstündağ'ı, İsmet Paşa'yı da getireceksin. Sonra Nuri Conker'e döndü: “Halil Ağa'ya git kim olduğumu söyleme zengin bir tüccar sana öküz alacak dersin kuşkulandıktan buraya getir.”

Akşam Atatürk'ün sofrasında yirmibeş kişi vardı Atatürk onlara; “Bu akşam soframıza efendimiz gelecek kendisine nasıl davranacağımızı merak ediyorum.”

Halil Ağa içeriye girdiğinde şaşkınlıktan dona kaldı gündüz konuştuğu beyin sofranın başında oturduğunu, yanında İsmet Paşa'nın yer aldığını görünce dizlerinin bağı çözüldü. Atatürk, Halil Ağa'yı yanına oturttu.

“Sana hiçbir zarar gelmeyecek sana öküzünü de alacağım ama şimdi bana bugün tarlada söylediklerini tekrarlayacaksın. Atatürk Halil Ağa'ya aynen sorduklarını tekrar etti. Halil Ağa söylemek istemese de sorulara kekeleyerek cevap verdi. Atatürk sofradaki konuklara dönerek: "Gördünüz mü efendimizin halini, devlet size böyle davransa siz ne yaparsınız?"

“Halil Ağa'nın öküzünü satıp, üretimini aksatan kanunu biz yaptık, ya da bizim yaptığımız kanun yanlış yorumlandı. Hükümet nasıl bir yönetim içindedir bu çark iyi dönmüyor” diyerek uyarmıştır.

Halkla İlişkiler Müdürlüğü

Kutsal Bilgeliğin Mabedi Ayasofya

Adının Yunanca anlamıyla "kutsal bilgeliğin" en eski ve büyük mabedi... 1500 yılı aşkın zamandır ayakta kalmayı başarmış, dünyanın en eski kilisesi Ayasofya.

Bizans İmparatoru Justinianus (Jüstinyen), kendisinden önce gelen imparatorların yaptırdıkları kiliselerden çok daha görkemli bir kilise inşa ettirmeye karar verdiğinde yer, hiç kuşkusuz, Roma İmparatoru I. Constantinu'nun yapımını başlattığı ve bir isyan sırasında çıkan yangında yanan ilk kilisenin olduğu tarihi yarım adadır. Kendinden önceki İmparator-

ların inşa ettirdikleri mabetlerden çok daha görkemli bir yapı inşa edilmesi emrini veren Justinianus'ın, Ayasofya ile aşmak istediği eser, o güne kadar yapılan en büyük mabet olarak bilinen Kral Süleyman'ın Kudüs'te yaptırdığı Süleyman Tapınağı'dır.

Yapıldığı dönemde dünyanın en büyük kilisesi olan ve bu unvanı 1520 yılında İspanya'da yapılan Sevilla Katedrali'nin inşaatı tamamlanana dek taşıyan Ayasofya, M.S. 535-537 yılları arasında, İstanbul'un tarihi yarımadasındaki eski şehir merkezine inşa ettirilmiş görkemli bir yapıdır.

Bizans dönemi mimarisinin ve sanatının en görkemli örneklerine sahip olan Ayasofya'nın yapımında Anadolu Uygarlığı, Mısır Medeniyeti ve Yunan Antik Şehir kalıntılarından getirilen sütunların, mermerlerin, başlıkların ve değerli taşların kullanılması, bu görkemli yapıyı gezenlere, Ayasofya'nın adına yakışır biçimde bütün bu uygarlıkların bilgeliğini taşıdığı işaretini verir.

Binanın yapımında Efes'teki Artemis Tapınağı'ndan, Mısır'daki Güneş Tapınağı'ndan, Lübnan'daki Baalbek Tapınağı'ndan ve

daha birçok tapımdan getirilen sütunlar kullanılmıştır. Kaplama ve sütunlarda kullanılan renkli taşlardan kırmızı porfir Mısır, yeşil porfir Yunanistan, beyaz mermer Marmara Adası, sarı taş Suriye ve kara taş İstanbul kökenlidir.

Justinianus, Ayasofya'nın yapımı tamamlandığında 14 atın çektiği arabasıyla, o zaman Kram Kapısı'nın denilen büyük kapının önünde durduğunda, kendisinin de hayran kaldığı bu muhteşem eser için tevazu içinde: "Tanrım, sana şükürler olsun ki böyle essiz bir eserin başarısını bana lütfettin, beni buna layık gördün" diyerek tanrısına şükreder. Ne var ki, Justinianus, açılış konuşmasını yaparken aynı tevazuyu göstermeyecek ve tarihe geçen o unutulmaz sözü sarf edecektir. "Ey Süleyman seni yendim" Belki de Justinianus tevazu göstermemekte haklıdır. 1500 yıldır ayakta duran Ayasofya, dönem dönem çeşitli restorasyonlar geçirse de tam 983 yıl dünyanın en büyük mabedi olma unvanını taşımaya devam etmiştir.

Ayasofya, her şeyden önce boyutu ve mimari yapısıyla önem taşır. Kubbe geçişi ve taşıyıcı sistem özellikleriyle mi-marlık tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak ele alınır. Yedi bin metrekarelik ana mekâna sahip olan Ayasofya'nın kubbesi Roma'dak

i Panteon'un kubbesinden küçük olmakla birlikte Ayasofya'da uygulanan yarım

kubbe, kemer ve tonozlardan oluşan karmaşık sistem, kubbenin çok daha geniş bir mekânı örtebilmesini sağlayarak, kubbeyi daha etkileyici kılmaktadır. Taşıyıcı olarak beden duvarlarına oturtulmuş önceki yapıların kubbeleriyle kıyaslandığında, sadece dört payeye oturtulmuş bu denli büyük bir kubbe mimarlık tarihinde gerek teknik, gerekse estetik bakımdan bir devrim sayılmaktadır. Sütunlarla ayrılan orta bölümün yarısını örten ana kubbe, doğu ve batısına eklenen yarım kubbelerle çok geniş bir dikdörtgen biçimli iç mekân yaratacak şekilde öylesine genişletilmiştir ki, zeminden bakıldığında, gökyüzüne asılı gibi duran, tüm iç mekâna hakim bir kubbe olarak algılanır. Doğu ve batı açıklıklarını kapatan yarım kubbelerden de daha küçük yarım kubbeli oylum eklemelerine geçiş yapılarak sistem tamamlanmıştır. Küçük kubbelerden başlayarak ana kubbe tacıyla tamamlanan bu kubbeler hiyerarşisi antik zamanlarda örneği görülmemiş bir mimari sistemdir. Yapının bir Roma mimari özelliği olan bazilika planı, dahice gizlenmiş durumdadır.

1453 yılında İstanbul'la birlikte Ayasofya da son Bizans İmparatoru Constantin Paleilogos'u uğurladıktan sonra, şehrin ilk Osmanlı Sultanı Fatih Sultan Mehmet'i karşılar. Ama Ayasofya'nın protokoldeki birinci sırası değişmez...

1453 yılında Fatih Sultan Mehmet tarafından fethedilir. Artık Osmanlı dönemi başlamıştır. İlginçtir Ayasofya bir Hıristiyan kilisesi olmasına karşın hep Hıristiyanlar tarafından yağmalanmıştır. Osmanlı dönemi Ayasofya'nın hak ettiği değeri bulduğu dönemdir.

Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u fethettiğinde ilk iş olarak Ayasofya'yı gezecektir. Ancak mabet

öylesine harap vaziyettedir

ki, şu sözleri söy-

l e m e k t e n

k e n d i n i

alamaz:

Perd

eda
ri mi-
kü ned
der taki
kısra ankebut,
bum nevbet mizenet
der kale-i Efrasiyab...
(Kısra'nın takına örümcekler ağ
kurmuş, perdedarlık yapıyor, Kayserin kalesinde ise
baykuş nöbet tutuyor.)

Bu görkemli mabede, ilerleyen yıllarda, Ayasofya'dan aldığı ilhamla Selimiye Cami'sine vücut bulduracak olan Mimar Sinan'ın da eli değmiştir. II. Selim ve Kanuni Sultan Süleyman döneminde Ayasofya'ya eklemeler yapan Koca Sinan, şu sözleri söyleyecektir: "Ayasofya elbette ki çok ihtiyarlamıştı, yaptırdığım minareler ile kollarının arasına iki baston koymuş oldum, böylelikle Ayasofya da kıyamete kadar baki kalacaktır."

Geçirdiği depremlerde zarar gören ve Latin İşgali sırasında

yağmalanan Ayasofya, Fatih Sultan Mehmet ile birlikte yeniden kendini bulur. Fatih'in emriyle onarılan ve eklemeler yapılan Ayasofya'ya, Fatih'ten sonra gelen padişahlar da aynı özeni gösterir. Cami olarak kullanıldığı dönemde yapının dışına farklı zamanlarda dört minare ilave edilir. Kubbedeki yazı ve heybetiyle hayranlık uyandıran büyük levhalar (Allah, Muhammed ve dört halife) ise 19. yüzyılın ünlü hattatı Kazasker Mustafa İzzet Efendi'nin ürünüdür.

Üç büyük İmparatorluğa ev sahipliği yapan İstanbul'da yer alan Ayasofya, en uzun süre ibadet edilen mabet olma özelliğine de sahiptir. Bizans mimarisinin başyapıtı olmakla birlikte, Pagan,

Ortodoks, Katolik, İslam etkilerinin sentez olduğu bir yapıdır. "Erişilmez bir sınırsızlığı" temsil eden

kubbesiyle herkesi şaşırtıp büyüleyen Ayasofya,

916 yıl boyunca kilise, 481 yıl da cami

olarak hem Hıristiyanlığın, hem de

Müslü-manlığın hizmetinde bulunur.

Okunmayan Kitaplar

“Ama bana biraz daha insafli olsaydınız keşke... Hayat gailinden geçtim, sadece siz mi varsınız? Edebiyat dergileri, günlük gazeteler, evdeki kitaplar... Hangi birinizle baş edeyim ben? Anlıyorlar halimden biliyorum, anlıyorum sessizliklerinden.”

Herkesin vardır okunmayan kitapları. Önce “okumam lazım” duygusunu, peşinden de o gerekliliği yerine getirememenin - birazdan unutulacak- vicdan azabını tattıran kitaplar. Daha doğrusu iş çokluğundan, vakitsizlikten, çok uyumaktan, sağ elin başparmağının uzaktan kumandada fazla mesai yapmasından, bazen de boş bir yarım saat içinde limonata ya da pasta yapmayı tercih etmekten dolayı (erkek okuyucular için yıllar önce oynanmış golleri ezbere bilinen bir maçı 39. kez seyretmek ya da öyle boş boş internette gezinmek gibi sebepler şeklinde okunamayan kitaplar... Mahzun, küskün kitaplar. Mahzun olan, küskün olan kitaplar değil, içimdeki okuma arzusu. Yoksa o cânım kitaplar niye öyle olsunlar? Onlar cümlelerinin bütün güzelliği ile okunmayı bekliyorlar, orada, kitap ülkesinde, kütüphanede, raflarında, nöbet yerlerinden milim kıpırdamandan. Ben? Ben ne yapıyorum? Neşe içerisinde gidiyorum çoğunlukla kütüphaneye. Elimdeki kitabı geri vermeye ya da yenisini almaya. Ne güzel değil mi? Hayır, hiç güzel değil. Kütüphaneden ayrılırken okuma arzumun küskünlüğüyle geri dönüyorum. “İmdat” diye bağırarak istiyorum raflar arasında gezerken “İmdat, kurtarın beni!” Çünkü okunacak, okunması gereken ne kadar çok kitap var!

Baştan başlayacak olursak, az önce kütüphanedeydim. Evet, bizim kütüphanemiz var İSKİ’de, bir keresinde TRT’den çekime gelmişlerdi, kütüphanede ağırlamıştık ekibi, şaşırıp kalmışlardı bizim kütüphaneye. İSKİ’nin cevval her Kültür İşleri Şefi’nin gayretleriyle iyice şenlenen kütüphanede dolaştım. Kitaplara baktım. Baktım. Baktım. Baktım. Çocuklarım için iki kitap seçtim, şahane, sadece büyükler için değil küçükler için de var kitaplar. Sonra raflar arasında dolaşmaya başladım -kaç metrekafe kütüphane bilemeyeceğim, öyle bir yere bakıp da şu kadar metredir diye az bir yanılma payıyla ölçü verenlerden olamadım hiçbir zaman maalesef- Çok güzeldi, kitaplar, sıra sıra, tane tane, dizi dizi, boncuk boncuk... Okuduklarım, okumadıklarım, sanki hepsi birer göz edinmişler, gözlerini dikmişler bana bakıyorlar gibi geldi. “Şıtt... Pıst... Hey... Hop... Alo... N’aber... Ben de buradayım farkındasın değil mi?” diyen, meşreplerine göre konuşan kitaplar. Göz göze gelmemeye, duymamaya çalışıyorum ama mümkün değil, rast gele elime alıyorum artık.

Gayet ciddi ilk konuşan, gözlüğünü düzeltiyor önce “Evet, sıra bana ne zaman gelecek ?” diyor “Cumhuriyetin Dindar Kadınları.” Yazar Fatma Karabıyık. Fatma Hanım’dan çok utanıp, hemen beni göremeyeceği bir rafa yöneliyorum.

“Anılar Ömür Süvarisi” ismi o kadar ilginç ki ister istemez elime alıyorum kitabı. Şirazlı Hafız’dan bir beyitle açılış; “Her yönde olaylar pusu kurmuş yolumuzu bekliyor/Ömür süvarisinin doludizgin gitmesi bundandır.” Dün büyük oğlum benimle aynı numarada ayakkabı alınca süvarinin rüzgârını yine hissetmişim. Hüsrev Hatemi’nin en son “Netti Bu Yunus Netti” kitabını

almıştım. Bunu da okumam gerek bir an önce. Başlıklara şöyle bir göz gezdiriyorum. İki nehir söyleşi kitabını üst üste yeni bitirdim, bu da onun tadında besbelli.

Bir inceleme kitabı bütün ciddiyetiyle işaret ediyor “Çalıntı Kıtalar/Amerika’da Fetih ve Direnişin Beşyüz Yılı” Yazar Roland Wright. Maskeli yerliler var kapakta, onlara ufak bir selam verip uzaklaşmak isterken bir el enseme yapıp geri çekiyor. “Modern Türkiye’nin Doğuşu” imiş beni yolundan alıkoyan. Yazar Bernard Lewis. “Sizi biri tavsiye etmişti ama şimdi hatırlayamadım, hani şu raf var ya, öbür taraftaki, oradaki bir arkadaşınızı tavsiye eden Mustafa Kutlu idi” deyip sıvışıyorum hemen. İşte orada Mustafa Bey’in tavsiye ettiği kitap. Var, “Entelektüeller” Yazar Paul Jonson. Of, amma da kalınmış. “Siz epey ağırsınız da” diyorum kitabı. “Ben değil sen ağırsın” diyor bana, “Daha hızlı olmalısın.” “Ben sizinle baş edemem” diyorum

İnanmak

Beklentilerimizi, niyetlerimizi sadece bir kişiden bekleyip ona bel bağlamak doğru mu? Kendimizin ne kadar farkındayız ve kendimize ne kadar inanıyoruz?

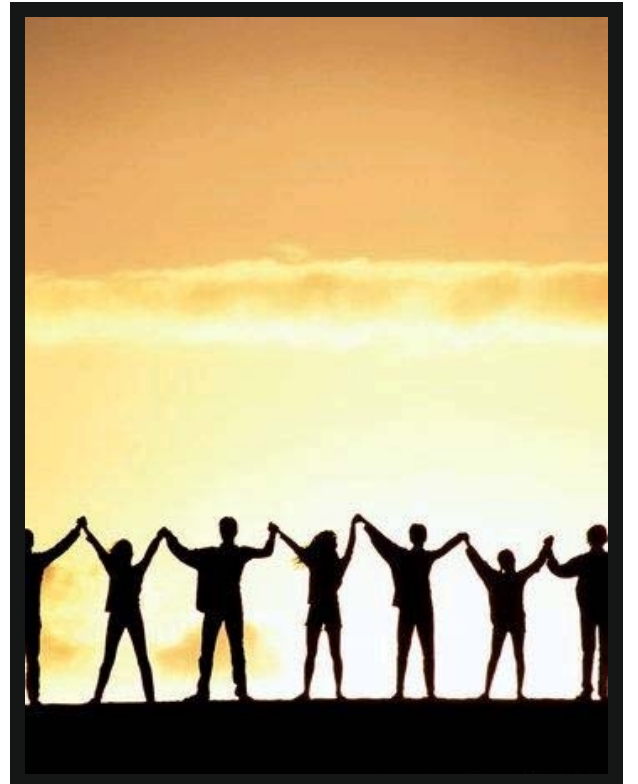
Bu satırları okuyan herkese merhabalar. İnanın bu satırları yazarken neler çıkacağını bilmiyorum. Büyükşehir Ailesi ile ilk tanışmam, Kendi kendime amatörce şiirler yazarken, 21. ve 22. sayılarında şiirlerime yer vermeleri ile olmuştu. Fakat aradan zaman geçti. Şiirler yazıya döndü. 46 haftadır; İzmir de bir yerel gazetede köşe yazarlığı yapmaya devam ediyorum. Ayrıca; “Hiperaktivite” ile ilgili, bir doktor ve bir klinik psikolog ile birlikte birde kitap yazdık. Yeni çıkacak kitap için yayınevi görüşmeleri devam ediyor. Büyükşehir Ailesi ile başlayan şiirlerimin, paylaşma adımları gittikçe yayılmaya başlayan bereketi ile devam etti ve ediyor diyebilirim. Evet! Tekrar MERHABA derken bugünkü konuyu bir şeye İNANMAK olarak sizlerle paylaşmak istedim.

İnanmak, Türk Dil Kurumu sözlüğünden baktığımızda; “Bir şeyi doğru olarak benimsemek; birini doğru sözlü olarak bilmek, güvenmek; bir şeyin varlığını, doğruluğunu kabul etmek” olarak açıklanmakta. Bunları ifade ederken hep başkası için bunları söylediğimizi görüyoruz ya da biliyoruz. Ya peki kendimiz? Kişi kendine ne kadar güvenir? Yapabileceklerinin ne kadar farkındadır? Hep başkalarından bekleyen de kendisi olduğunun farkına varsa belki başkalarına bağlı olarak hareket etmeyi bırakacak/bırakacağız. Herkese bağlı olarak ve onlarla birlikte hareket ettiğimiz doğru! Çünkü birey sosyal bir varlık. Fakat her seferinde çare sadece bir kişide olabilir mi? Beklentilerimizi, niyetlerimizi sadece bir kişiden bekleyip ona bel bağlamak doğru mu? Kendimizin ne kadar farkındayız ve kendimize ne kadar inanıyoruz? Görüştüğüm arkadaşlarımda, yakın dostlarımda hep bu sıkıntıyla karşılaşıyorum. “Ben ona kendimden daha çok değer verdim” cümlesi çıkıyor ağızlarından. Peki, kendimize değer vermeyi ne zaman unuttuk? Başkalarını kendimizin yerine koyup, bizim beklentilerimiz dâhilinde davranmayınca üzölmeyi ne zaman öğrendik?

Asıl unsur, zorluk anında dikkatimizi neye nasıl vereceğimizin şekillenme biçiminde. Dikkatle odaklanmamızı doğru şekilde yönlendirebilirsek, amacımıza sadık kalabiliriz. Birbiriyle ilintili riskli sorumlulukları paylaşabilir ve zor zamanlarda birbirimizi destekleyebiliriz. Böylece; istediğimiz cesaret ve hedefi ortaya çıkarırız. Fakat hiçbir zaman aslolan benliğimizi unutmadan... İlk önce kendimize inanarak... Başkalarını besleyip, onlara olan niyetlerimizi güçlendirirken, kendimize olan inancımızı da beslemeye ne dersiniz?

Aynı benim ilk gün Büyükşehir Ailesi ile birlikte kurduğum bağ ve devamında verdiği meyvesi gibi... Kendime inanmaktan ve başarabileceklerimden hiçbir zaman geri durmadığım gibi. Bencil olmak değil, beni fark edip onu beslemek, ifade etmek istediğim. Dolayısıyla kendimi başkaları için unutmak değil, kendi potansiyelimi inancım ile besleyerek neler yapabileceğimi hayal etmek ve bunu gerçekleştirmek söylemek istediğim. Hadi şimdi küçük bir çocuğun saflığı ve kendine inanan o doğal hali ile kendimize inanmaya ve kendimizi hatırlamaya ne dersiniz? Yanında güzel bir kahve ısmarlayıp üstüne bir de 40 yıllık hatırıma...

Mesken Müdürlüğü

Mevsim Yorgunu Musunuz?

Nihayet yaz geldi. Vücudunuz uzun süren bir kıştan sonra bahara kolay adapte olamayabilir. Mevsim geçişleriyle birlikte gelen yorgunluğu daha hafif atlatmak için yapmanız gereken şeyler aslında çok kolay...

Oldukça soğuk geçen bir kışın ardından nihayet yaz geldi. Yazın gelmesi ile doğada başlayan canlanmaya bağlı olarak daha fazla enerji, neşe, yaşam sevincine sahip olmayı umuyoruz. Ancak değişen iklim ve çevre koşullarına biyolojik olarak uyum sağlamak her zaman o kadar kolay olmuyor. İnsan bedenindeki ve ritmindeki değişimlere uyum sağlamakta çektığı güçlük nedeniyle keyifsizlik, halsizlik,

yorgunluk, uyku ve yeme düzenimizde değişimler gibi sıkıntılar yaşayabiliyoruz. Bedenimizin mevsim değişikliğine vermiş olduğu fiziksel ve psikolojik bu belirtilere “Bahar Yorgunluğu” diyoruz.

Yorgunluk, vücudun fiziksel çalışmaya, psikolojik strese ve uykusuzluğa verdiği fizyolojik bir tepkidir. Bu nedenle, yoğun çalışma temposu, yeterli beslenememe, aşırı sigara ve alkol tüketimi yeterli besin kaynaklarının alınmaması, B ve C vitaminlerin ve minerallerin eksik alınması, tiroid bezinin yetersiz çalışması, araya giren enfeksiyon hastalıkları, çay ve kahvenin aşırı tüketilmesi gibi durumlar bahar yorgunluğunun yaşanması riskini arttıran unsurlar arasındadır.

Egzoz gazı ve sanayi atıkları, hava kirliliği ile kirletici diğer unsurların, havadaki negatif iyon yükünün artmasına yol açması da kentlerde yaşayan insanların bahar yorgunluğunu daha fazla hissetmesine neden olabilmektedir.

Mevsim değişikliğinin belirtileri çok belirginse, uzun sürerse ve kişinin günlük aktivitelerini engelleyecek durumda ise altta yatan başka hastalıkların belirtileri de olabilir. Kronik yorgunluk sendromu, fibromiyalji, kansızlık ve bazı bağışıklık sistemi hastalıkları ile hipotiroidi gibi bazı endokrin hastalıkların belirtileri ile benzerlik göstermektedir.

Bahar yorgunluğu belirtilerinin benzerlik gösterdiği başka bir hastalık da depresyondur. Sürekli uyuma isteği ya da uykusuzluk, sabahları yataktan zor kalkma, bedenin çeşitli bölgelerinde kas ağrılarına benzer ağrılar, iştahsızlık, kırgınlık, bitkinlik, isteksizlik, keyif alamama, karamsarlık iki haftadan uzun sürüyorsa bir ruh sağlığı uzmanı ile görüşülmelidir.

Eğer tüm bu bahsedilen belirtilerin uzmanlar tarafından teşhisi konulan bir rahatsızlık ile bağlantısı yok ise siz de üzerinize çöken bahar yorgunluğuna karşı önlemler alabilir ve tekrar eski enerjik

halinize dönebilirsiniz.

MEVSİMSEL YORGUNLUĞA KARŞI ALINABİLECEK ÖNLEMLER

Bahar yorgunluğuna karşı alınacak önlemler, sağlıklı yaşam önerilerinden farklı değildir:

- Yorgunluğu giderebilmek için B, C vitamini, magnezyum, potasyum gibi enerji bakımından destekli gıdaların alınması
- Meyve ve sebzeleri tazeyken, bol su ile yıkayıp temizledikten sonra, vitamin değerini kaybetmeyecek şekilde pişirerek tüketmek
- Sıvı dengesini koruyabilmek için günde en az 8-10 bardak su tüketmek, bu dönemlerde alkol ve sigara gibi kötü alışkanlıklardan uzak durmak.
- Düşük tempolu yürüyüşler yapmak. Kısa mesafelerde aracınızı kullanmak yerine yürümek.
- Uyku düzenini sağlamak adına her gün aynı saatte yatağa gitmek, uyumadan önce ılık dış almak
- Özellikle masa başı işiniz var ise arada yerinizden kalkıp ofisi dolaşmak, gün içinde vücudu hareketsiz bırakmamak.
- Sevdiğiniz işlerle uğraşmak stresi azaltmanıza yardımcı olacaktır. Nelerden hoşlandığınıza karar vermek ve bunları düzenli olarak yapmaya çalışmak.
- Kısa ve sık dinlenme aralıkları ile çalışmak
- Çalışma ortamını iyi havalandırmak
- Çay, kahve gibi kafeinli içecekleri daha az içmek

Şehzade Tıp Merkezi

Filistin Sabahları

“Okuyun bu kitabı. Bilin en azından neler yaşanıyor, bir zamanlar özgürce ezanların okunduğu, insanların mutlulukla yaşadığı Filistin’de, Amal’ın köyü olan Ayn Hod köyünde bugün neler yaşanıyor.”

Susan Abulhawa'nın kaleme aldığı kitap 2010 yılında Everest yayıncılık tarafından ülkemizde yayınlandı. **Abulhawa**, 1948 yılında İsrail'in nasıl bir soykırımla devlet kurduğunu Filistinli bir aile olan Abulheja ailesinin yaşadığı acılar, yıkımlar üzerinden yalın bir dille anlatmış.

Amal; Filistinli bir çocuktur. Doğup büyüdüğü toprakların, dinlere ve medeniyetlere ev sahipliği yapmışlığı kadar da yüklüdür omuzları, duyguları. Filistinli çocukların kaderi aynıdır ya, öyle biliriz ya... Kan, vahşet, acı, gözyaşı. Bir çocuk ne kadar acı yaşayabilir ki sorusuna dimağlarımızı zorlayacak kadar derin cevapları var Amal'ın. Kaçarken nefes nefese kalıp, ilk bulduğu evin kapısını kırarcasına çalıp, içeri sığınmak istemenin verdiği korku var aklının her köşesinde.

Amal; Filistinli bir çocuktur. Çocuk yaştadır ama hiç çocuk olmamıştır, olamamıştır. Çocukça hayalleri vardır Amal'ın ama yaşadıkları hep büyüklerin dünyasının acı gerçekleridir. Gündüzleri mülteci kamplarında babasının anlattığı Any Hod'un cennet bahçelerini, zeytin ve incir ağaçlarını dinler, geceleri ise tüm bu güzellikleri gökyüzündeki sinema perdesine yansıtıp güzel geleceğin filmi izler Amal. Oyunağı Cenin Mülteci Kampının annesiz babasız bebekleridir. Annesi ona değil, o evlatlarını, eşini nerdeyse tüm ailesini kaybettiği için yarı deli olan annesine bakmaktadır.

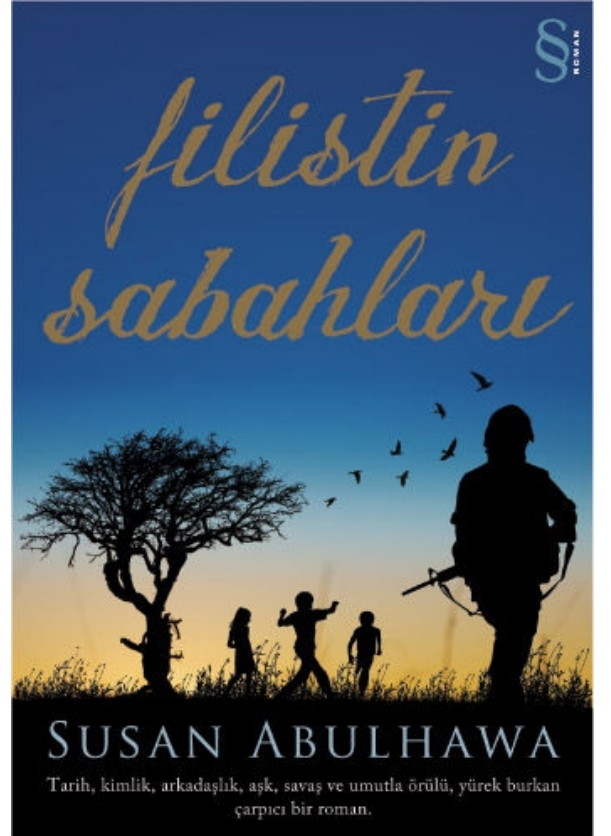
Yıkıntıların arasından, mülteci kamplarından, vahşetin tam ortasından kaçmayı başarıp Amerika'ya giden Amal, orada kendisine yeni bir hayat kurar. Ama doğarken teninden ta yüreğine işleyen çöl kumlarının sıcaklığı onu tekrar Filistin topraklarına götürür. Ne yazık ki gittiği günkü Filistin ile o günkü Filistin arasındaki tek fark; acının, vahşetin artmış olan şiddetidir. Ancak vahşetin içinde de olsa bir umut yeşerir. Amal aşık olur, evlenir. Ama bu mutluluğu da sayılı günler sürer Amal'ın. Her şey yine tersine döner.

Filistin Sabahları kitabının yorumu herhangi bir kitap yorumu gibi yapılamazdı. Yapamadım. Her sayfasında gözyaşı dökülen, acıyı yüreğinizin en derinine kadar hissettiğiniz, bu kadar gerçek bu kadar kamuoyu önünde yaşanan bir soykırımı, vahşeti

anlatmaya hangi kelime yeter ki? Yaşanan acı sanki ete kemiğe bürünüp karşınıza dikilmiş size hesap soruyor. Bu kadar insan katledilirken, mülteci kamplarında diri diri yakılırken, kimse üzerinde denenmemiş silahlar, yaşlı, çocuk, kadın demeden bu kadar masum insan üzerinde denenirken, yaşadıkları her güne, aldıkları her nefese bir acı eklenen bu insanları daha ne kadar görmezden geleceksiniz? Daha ne kadar susacak dünya? Dünyanın bir yerinde bir kıyım yaşanıyor. O insanlar bize her yönden o kadar yakınlar ki... Okuyun bu kitabı. Bilin en azından neler yaşanıyor, bir zamanlar özgürce ezanların okunduğu, insanların mutlulukla yaşadığı Filistin’de, Amal’ın köyü olan Ayn Hod köyünde bugün neler yaşanıyor. İsrail diye bir devlet 1948 yılından sonra nasıl bir vahşetin üzerine kuruldu bilin. Hiçbir şey yapmaya gücünüz yetmese bile dua edin.

İyi okumalar.

Halkla İlişkiler Müdürlüğü

Bir Çocuk Kurtulur Dünya Kurtulur

Sıcak bir yaz gününüydü. Öğleden sonra Üsküdar Beyaz Masa'nın kapısını 35 yaşlarında kumral, dağınık kıyafetli bir bayan; iki elinde iki çanta, yanında açık tenli 6 yaşlarında bir kız çocuğuyla ağlayarak içeri girdi.

Kendisine hemen yer gösterdim:

- Buyurun oturun dedim.

Kadın sağ tarafımdaki koltuğa, küçük kız sol tarafımdaki koltuğa oturdu. Kadın başladı anlatmaya.-

- Eşim bizi dışarı attı. Akrabalar da sahip çıkmıyor. Kızımın gidecek yerimiz yok. Aç, susuz perişan haldeyiz. Kızımın nüfus cüzdanı olmadığı için belediyenin sığınma evi de bizi kabul etmiyor. Nüfus Müdürlüğüne gittim param olmadığı için kızımın nüfus cüzdanını çıkartmadılar.

O sırada söze girdim.

- Sizin nüfus cüzdanınız var mı?

- Var, dedi. Başladı elindeki çantalarından birinde cüzdanını aramaya.

Yürümekten, oradan oraya günlerdir koşturan yorgunluktan bitap düşmüş küçük kıza bakıyordum. Küçük kız,

- Anne acıktım, uykum var dedi. Kıza,

- Süt içer misin, diye sordum. İsteksizce kafasını salladı.

- Ilık olursa, dedi.

Sütü biraz ocakta ısıttıktan sonra yanında bisküvilerle küçük kıza getirdim. Bu arada kadın birdenbire bağırarak ağlamaya başladı.

Hemen kadına doğru yöneldim.

- Ne oldu, dedim. Kadın, sanki uzuvlarından biri kesilmiş gibi...

- Nüfus cüzdanımı bulamıyorum. Ne yapacağım şimdi, hepten mahvolduk.

Kadını sakinleştirmeye çalıştım.

- Endişelenmeyin lütfen, çantanıza iyice bakın dedim. Geçtim kadının tarafına, çantalarına bakmasında yardımcı oldum.

- Tamam, işte burada, dedi. Hazine bulmuş gibi.

Tekrar küçük kıza gözüm kaydı. Sütten sadece bir yudum almıştı.

- Sevmedin mi sütü dedim. Cevap vermedi. Onun yerine annesi atıldı:

- Çok yorgun, dedi. Küçük kız, annesine bakarak.

- Anne çok uykum var dedi. Anne çaresiz bana bakınca, kıza başını koltuğa dayayarak dinlenmesini söyledim.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra kızın uyuduğunu fark ettim. Paravanın arkasında bulunan seccadeyi alarak küçük kızın üzerine örttüm. Kadının da ondan kalır tarafı yoktu. Sabahtan beri bir lokma geçmemiş boğazından, ama önemli değilmiş. Söylememiş olsa bile Kadının da aç olduğu her halinden belliydi. Yüzü

süzülmüş, gözlerinin ferisi neredeyse kaybolmuştu. Kadıncağız aç olmasının önemli olmadığını, biran önce kız çocuğunun nüfus cüzdanının çıkartması gerektiğini belirtti. O an anneannemin bir sözünü hatırladım: "Kadınların söylediklerine değil nasıl görüldüğüne bak!" Her şeye rağmen özgüvenini kaybetmek istemiyordu. Küçük kız uyurken barınmaları için birkaç yeri

aradım. Fakat hiç kimse kimliği olmayan bir kız çocuğuyla annesini almaya yanaşmadı. Ne de olsa nüfus kağıdı yoktu, ama annesi ona nüfus kağıdından da öte "kimlik" arıyordu. Yaşadığını, insan olduğunu, daha doğrusu var olduğunu hem doyuya

yaşamak hem de tüm dünyaya haykırmak istiyordu.

Beyaz Masa Şubemize yaklaşık iki hafta önce başlayan Yakup Bey'e yöneldim:

Zahmet olmazsa, dedim, Nüfus Müdürlüğüne kadar gidip Beyaz Masa'dan geldiğinizi belirterek, küçük kızın nüfus cüzdanının çıkartılması hususunda yardımcı olur musun lütfen.

Yakup Bey, "nasıl yani" der gibi yüzüme baktı. Sonra yanına giderek konuyu kendisine biraz daha ayrıntılı olarak açıkladım. Kadını ve küçük kızını dışarıda bırakamayız dedim. Aramızda biraz para topladık. Nüfus Müdürlüğüne vermek ve karınlarını doyurmak için.

Küçük kızın annesi sarsarak uyandırdı. Mesai bitmeden nüfus müdürlüğüne gidip kızın cüzdanını aldıktan sonra sığınma evine yetişmek istiyordu.

Yakup Bey, annesi ve küçük kızla birlikte yaklaşık 2km. uzaklıktaki Hükümet Konağı'na doğru yola çıktılar.

Bir saat sonra Yakup Bey tek başına geri döndü. Nüfus Müdürlüğü'nden Beyazmasa adını duyunca tek kuruş almadan küçük kızın cüzdanını çıkarıp annesine vermişler. Sonrasında küçük kızın canı dürüm istemiş. Arkadaşımız annesine ve kızına dürüm ısmarlamış.

Yakup Bey dinlendikten sonra bana yöneldi:

- Abla, bizim görevimiz mi, onları Nüfus Müdürlüğüne kadar götürüp cüzdanı çıkartmak? Yakup Bey'in daha önce çalıştığı yerlerde böyle şeylerle karşılaşmadığını anladım. Hiç tereddüt etmeden ona şunu söyledim:

Haklısın iş olarak görevimiz olmayabilir fakat insanlık görevimiz. Hiçbir mevzuata sığmayan bir görev. Hani ara sıra televizyondan, sağdan, soldan duyuyoruz ya, sosyal sorumluluktan söz ederler, bu yaptığınız onun en basit şekli. Toplumda her şey her şeyin parçasıdır, hepimiz hayatın birer parçasıyız. Bu hareketinizle sosyal vicdanın bir çekirdeğini de siz ekmiş oldunuz. Kamusal vicdan da derler buna. Büyük resme bakmak lazım Bey kardeşim, büyük resme! Ne mutlu size! Kendinizle gurur duyabilirsiniz, dedim ve bir fıkra anlattım. Bir gün ormanda gezerken gördüğü güzellikler karşısında hayretini belirten Fadime, Temel der, şu ormanın güzelliğine bakar mısın, bu dinginliği, bu mutluluğu insan başka nerede bulabilir? Temel uzun uzun bir şeyler arar gibi etrafına bakındıktan sonra cevap verir: Güzel deyişün ama ben ağaçlardan başka bir şey göremiyorum ki!

Yarım ağız gülüşmeler geçtikten sonra, "Her yıldızda, her güneşte onun yüzünü görürsünüz, Yakup Bey, o küçük kızın yüzünü. Hayatın insan yüreğini dolduran anlamı bundan başka ne ola ki?"

Bir çocuğun, hele de bir kız çocuğunun yaşadığı hayatın değişmesi için yapacağımız küçük bir katkı dünyanın değiştirilmesine uzanan ilk adım neden olmasın?

Halkla İlişkiler Müdürlüğü

Bu 'Unutulmaz Deneyim'i Gerçekten Unutmayacağım

“Van Gogh Alive, önceden benimsediğim tüm geleneksel müze ziyareti fikirlerimi alt üst etti. İçerikle etkileşim kurma şeklimizi başka bir boyuta taşıyan Van Gogh Alive, ışık, renk ve seslerin etkileyici uyumuyla bütün duyularımı uyardı ve bir serginin nasıl olabileceğine dair oluşan tüm düşüncelerimi yerle bir etti.”

olsun büyüdü bir ortamın ilk hissiyatını doldururdu içimize. İlk önce hiç tanımadığım Van Gogh tabloları aktı koca koca ekranlardan. Ama nerde görsen tanırmışım, hepsi ben Van Gogh'un fırça darbelerinin eseriymi diye bağırıyordu adeta. Resimler dev ekranlarda değiştikçe daha tanıdık olmaya başladı. Çok sevdiğim 'Yıldızlı Gece', en sevdiğim ve resimdeki perspektif anlayışını yok eden 'Oda', 'Teras Cafe', 'Ayçiçekleri' ve yaşadığı bir travma sonrası kendi kulağını kestikten sonra çizdiği portresi, Van Gogh'un iç dünyasını yansıtan mükemmel bir müzik seçimiyle beni içine çekti. Bu deneyimi hafızama kazımak için tam iki buçuk saat kaldım sergide ve tam üç tur izledim. Kimi zaman yürüyerek -gerçekten de tabloların içinde yürüyormuş gibi hissettim- kimi zaman dev ekranın karşısında oturarak, kimi zaman serginin tam ortasında durup kendi etrafımda dönerek...

Van Gogh Alive, önceden benimsediğim tüm geleneksel müze ziyareti fikirlerimi alt üst etti. İçerikle etkileşim kurma şeklimizi başka bir boyuta taşıyan Van Gogh Alive, ışık, renk ve seslerin etkileyici uyumuyla bütün duyularımı uyardı ve bir serginin nasıl olabileceğine dair oluşan tüm düşüncelerimi yerle bir etti. Sergi ne yazık ki bitti. Umarım bu benzersiz deneyim, sergiyi ziyaret eden sanatçıların da kafasında şimşekler çakmasını sağlamıştır ve bize, benzersiz yeni deneyimler yaşatmak için kolları sıvamışlardır...

Halkla İlişkiler Müdürlüğü

Türkiye'de sanatın başkenti İstanbul'dur, buna bir kez daha yürekten inandım. Köy okullarında okumuş biri olarak ancak lise yıllarında keşfettiğim Hollandalı ressam Van Gogh'un bir sergisine gidebileceğimi hayal bile edemezdim o tarihlerde. Ki hayal gücüm o zamanlarda şimdikine göre epeyce daha iyiydi. İstanbul, birçok kültür sanat etkinliğine ev sahipliği yapsa da gün içinde insanı yorgunluktan tükettiği için, heyecandan çok mecburiyetten katılır olduk etkinliklere. Gelmiş madem görmek lazım, diyerek...

Bu sefer öyle olmadı. Büyük bir heyecanla gitmek üzere her hafta sonu plan yaptım ama bu kez de hep bir iş çıktı ve bir sonraki haftaya erteledim. Çıkan işler bahane değil, gerçekten işlerim çıktı. Böylece son haftaya kaldı sergi. Ofiste arkadaşlar gidelim deyince hemen bir kez daha heyecanlandım ve her gün hatırlattım arkadaşlara. Tanıtım ve Organizasyon'dan arkadaşlar bir etkinlik düzenlediler ve serginin bitiş tarihinden bir gün önce İBB çalışanlarından sergiye katılmak isteyenlerle birlikte sergiyi ziyaret etme şansı bulduk. Başka bir deneyimdi gerçekten. Daha Van Gogh'un o çok iyi bildiğim tablolarının yer aldığı giriş bölümünden geçerken kaptırdım kendimi o büyüdü atmosfere. Unuttuğum bilgileri hatırlatan notlarını okuyarak hızlıca hafızamı tazeledim önce. Ama sabırsızdım içeri girmek için. Kocaman karanlık ve yüksek antrepo zaten içeride hangi etkinlik/sergi olursa

1

Türkiye Yazarlar Birliği 2011 yılı Yazar, Fikir Adamı ve Sanatçıları Ödülleri sahiplerini buldu. Yazarlar Birliği, 2011 senesinin en iyi hikaye kitabı ödülünü İSKİ Basın Danışmanlığı'nda görevli Mukadder Gemici'ye verdi. Hikaye dalında 'Asla Pes Etme' adlı kitabıyla ödül alan Mukadder Gemici'yi biz de tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

2

Ümraniye Belediye Başkanlığı'nca bu yıl sekizincisi düzenlenen şiir yarışması sonuçlandı. Akademisyen ve şairlerden oluşan jüri tarafından yapılan değerlendirmede birincilik ve ikinciliğe layık eser bulunamamış, üçüncülük ödülü ise Müstezat Naat isimle şiiriyle Anadolu Yakası İtfaiye Müdürlüğünden Osman Şener'e layık görülmüştür. Osman Şener'i tebrik ediyor ve ödül alan şiirini sizlerle paylaşıyoruz.

MÜSTEZAT NAAT

*Endâmına kurbân olayım cânım efendim;
Cânânım, efendim.
Mest etti hayâlin beni, hayrânım efendim;
Sultânım, efendim!*

*Gül renkli âfâka bakıp rûyunu andım;
Yandım, yine yandım!
Kan-yaş saçıyor âleme müjganım efendim;
Giryanim efendim.*

*Nutkum tutulur anlatamam derdimi cânâ;
Sığmaz ki lisana!
Her zerresi aşkın ile lertzânım efendim;
Nâlânım efendim.*

*Mahbûb-ı Hudâsın; O'na has hüsn-ü cemâlin,
Fevkinde kemâlin!
Aşkınla inen mûcize Kur'ân'ım efendim;
Furkan'ım, efendim.*

*Hak perdeliyor yoksa yakar âlemi nûrun;
Bîperde zuhurun.
Şavkın yakıyor sînemi, külhanım efendim
Sûzanım efendim*

*Âşıkları pervaneye döndürdü izârın
Mest etti nazârın
Esrik kelebekler gibi devrânım efendim
Perranım efendim!*

*Gülşende hezar gül dolu bülbül niye ağlar;
Ah/sen! Diye ağlar,
Yâsîn! diye ağlar; dil-i vîranım efendim;
Şeydânım efendim*

*Devrâna çıkar sahn-ı semâvâta kevakib:
Mestân u mecâzib
Râm eylemiş envârına Subhan'ım efendim
Zîşân'ım, efendim*

*Aşkın ateşin olmasa dönmez dem-ü devran
Cinnet geçirir can
Sensizliğe, senden yine dermanım efendim
Lokmânım, efendim*

*Dîdârına Mutlak Güzel'in, âyine sensin
Âyine-yi Ahsen'sin
Bir cüz'ün olur Yûsuf-ı Ken'ân'ım efendim
Burhan'ım, efendim*

*Yâkub gibi mahzun yüreğim, çeşm-i dil âmâ
Bir hal ki, muamma
Dünya ki, benim kulbe-yi ahzânım efendim;
Zindânım efendim.*

*Çarpar yüreğim ismini andıkça derinden;
Ağlar kederinden.
Allah biliyor kalbimi, candânım efendim;
Kurbânım efendim.*

*Ölmez sevenin, öldü demek fart-ı hatâdır:
Ferman-ı Hudâ'dır!
Kurbân olayım, ıyd ola her ânım efendim:
Osmân'ım efendim*

Osman ŞENER
Andolu Yakası İtfaiye Müdürlüğü

3

Ali Emiri Kültür Merkezi, 23-29 Ocak tarihleri arasında İstanbul Büyükşehir Belediyesi İnsan Kaynakları Müdürlüğü'nde çalışan personelin hobi amaçlı yapmış oldukları çalışmaların yer aldığı sergiye ev sahipliği yaptı.

Açılışına İstanbul Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreter Yardımcısı Hüseyin Eren, İnsan Kaynakları ve Eğitim Daire Başkanı Ferrah Şarman ve İnsan Kaynakları Müdürü Mustafa Şahin ile eserler sahiplerinin katıldığı sergide, İnsan Kaynakları Müdürlüğü'nde çalışan personelin hobi amaçlı yapmış olduğu tezhip, ahşap boyama, kumaş boyama, resim, grafik tasarım, rölyef, mefruşat, goblen, fotoğraf ve el yapımı organizasyon ürünleri, kaşık bebek, mısır kabuğundan bebekler ve kuru çiçek tabloları gibi eserler sergilendi.

4

2007 Yılından bu yana çalışmalarını sürdüren İBB Türk Halk Müziği Korusu bu sene 15 Mart 2012 tarihinde Bakırköy Cem Karaca Kültür Merkezi'nde konser verdi. Belediye'nin personelinden oluşan korunun ikinci konseri Şef Zeki Adsız yönetiminde 31 Mayıs 2012 tarihinde Kartal Bülent Ecevit Kültür Merkezi'nde yapıldı.

İLGİNÇ BAŞVURULAR

Bu bölümdeki başvurular İBB Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nden alınmıştır. Başvurulardaki ad, soyad, telefon bilgileri silinmiş ancak bundan başka metne hiçbir müdahale yapılmamıştır. Anlatım bozuklukları ile imla yanlışlıkları da aynen muhafaza edilmiştir. İşte bu sayımızın ilginç başvuruları...

1

BAŞVURU AÇIKLAMASI:

Benim ikitane işitme engelli erkek kardeşim var onlar evleri kirada zor geçiniyorlar ama bekar evlenmek için kız buldu evi yok diye kızı veriyorlar bunlara ev almak için yardımcı olmanızı istiyorum buraya taşınalıdaha bir senedir burda ikamet etmekte bize acil yardım elinizi uzatın ne olur yoksa kız elden gidiyor ailesi veriyor kardeşimde onu çok istiyor kafayı yiyecek yoksa yardım edin lütfen şimdiden teşekkürler

2

BAŞVURU AÇIKLAMASI:

sabah işe giderken beni 1 haftadır kovalayan sarı bir köpek var bunun buradan uzaklaştırılmasını istiyorum tokatköy otobüs durağında kime sorarsanız köpeği gösterir yanında beni kovalarsa öldürmek zorunda kalacağım

3

BAŞVURU AÇIKLAMASI:

BELİRTİLEN ADRESTEKİ EVİMDE KÖPEK KENESİ OLDUĞU SÖYLENİLEN BİR SÜRÜ KENE BULUNUYOR ÜZERİMDEN DOKTORLAR 19 TANE ÇIKARTI DOKTOR EVİMİN KOMPLE İLAÇLANMASINI İSTİYORUM

4

BAŞVURU AÇIKLAMASI:

evde tadilat yapılırken yanlışlıkla beslenme kutusunun içinde bulunan altınlar çöpe atıldı. Bunu nereden araştırabilirim ve nereye başvurabilirim. sizde yardım istiyorum.

5

BAŞVURU AÇIKLAMASI:

@ibbbeyazmasa Sizden özel bir ricada bulunmak istiyorum bu terbiyeden nasibini almamış @hilalcebeci yi zabıtalara zehirleyebilir mi ? Lütfen!

Düşün, Cevap Ver...

- 1- Geçtiğimiz haftalarda New York'ta yapılan müzayedede rekor fiyata satılarak Picasso'nun "Çıplak, Yeşil Yapraklar ve Büst" adlı eserini geride bırakan tablo ve eserin sahibinin adı nedir?
- 2- Arkeoloji dünyasının en önemli keşiflerinden biri olan ve dünyanın bilinen en eski tapınma merkezini ortaya çıkaran kazılar ülkemizin hangi şehrinde yapılmıştır? Cilalı taş devrinden kalma mabedin bulunduğu kazıya verilen ad nedir?
- 3- UEFA Avrupa Ligi kupasını kaldıran ikinci Türk futbolcumuz kimdir?
- 4- Geçtiğimiz günlerde alınan bir kararla baraj altında kalarak tamamiyle sular altına gömülecek olan tarihi şehrimizin adı nedir?

30. sayımızda yer alan Düşün Cevap Sorularının doğru cevapları şöyledir:

1. Ay'da on iki erkek astronot yürümüştür. Tümü ABD'nin Apollo Programı üyeleri idi ve yine tümü Ay üzerinde 1969-1972 yılları arasında yürüdü.
2. Cevâmiu'l-kelîm, terim olarak, Hz. Peygamber (Sav)'in az sözle çok mana ifade eden sözleri anlamına gelir.
3. Andre Villas-Boas
4. Mukadder Gemicî İSKİ Basın Danışmanlığında görev yapmaktadır.

30. sayımızdaki Düşün Cevap Ver'e katılarak hediye kazananlar:

1. Dilek BERKPINAR Basın Yayın Müdürlüğü
2. Filiz BAL Bilgi Teknolojileri Daire Başkanlığı
3. Selma KAYACAN Levazım ve Ayniyat Müdürlüğü
4. Fidan BAL Meclis Müdürlüğü
5. Yasemin Argunşah Zabıta Tedbir Müdürlüğü

Cevaplarınızı bailesi@ibb.gov.tr adresine e-posta olarak gönderebilirsiniz.

Not: Geçen sayımızda 'Düşün, Cevap Ver'e katılanlar, hediyelerini Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nden temin edebilirler.

VEFAT

İnsan Kaynakları Müdürlüğü'nden Ruşan EKER ile Hasan SÖĞÜT; İtfaiye Daire Başkanlığı'ndan Ali KARA ile Atila KOYUNCU, Mezarlıklar Müdürlüğü'nden İsmail ERDEM, Acil Yardım ve Cankurtarma Müdürlüğü'nden Muammer ALTUNTAŞ ve Şehir Tiyatroları Müdürlüğü'nden Yurdagül DEMİR ŞEKER vefat etmişlerdir.

Büyükşehir Ailesi olarak, çalışanlarımıza Allah'tan rahmet aile ve çalışma arkadaşlarına da sabırlar dileriz.

EMEKLİ

Ahmet Seyda KOÇ
Metin YELDAN
Selahattin AKAR
Ali GÖKTAŞ
Halit Rauf ALTINTAK
Ahmet Mazlum KİPER
Murat KOÇAK
Şükrü GÜRLER
Sema ÖRMEN
İlknur Güler BAŞAR
Ayşe AKBULUT
Nejdet ERTEM
Atif ÇINAR
Ahmet FİLAR
Sevgi KÖSE
Yurdanur OVAĞ
Ayfer Sevtap GİRTTEN
Semra ELİZ
Osman Nedret DENİZHAN
Hatice Mine İNCE
Şükrü ULUGÖL
Cahit AYDIN
Turhan TÜRKMENOĞLU
Taner BARLAS
Reşat DANDİN

Teftiş Kurulu Başkanlığı
Çevre Koruma Müd.
Atık Yönetimi Müd.
Yol Bakım Ve Onarım Müd
Şehir Tiyatroları Müd.
Şehir Tiyatroları Müd.
1. Hukuk Müşavirliği
Mezarlıklar Müd.
Yol Bakım ve Onarım Müd
Kamulaştırma Müd.
Gelirler Müd.
Deniz Hizmetleri Müd.
Kütüphane ve Müz.Md.
Mezarlıklar Müd.
Deniz Hizmetleri Müd.
Boğaziçi İmar Md.
Kentsel Dönüşüm Müd
Zabıta Daire Başkanlığı
Şehir Tiyatroları Müd
Projeler Müd.
Deniz Hizmetleri Müd
İtfaiye Daire Başkanlığı
Kent Orkestrası Müd.
Şehir Tiyatroları Müd.
Stratejik Planlama Müd.

Sezai YILMAZ
Mehmet ASLANTAY
Lütfi ALTUN
Hidayet TURPOĞLU
Mehmet GÜL
Halit GÜNDÜZ
Şükriye ATAV
Galip ALTUNKAYNAK
Gülümser ATASEVER
Ertuğrul UNUTMAZ
Sediye ÇELİK
Halit SAYIN
Sevgi S. CENGİZ
Fevzi YOKTAÇ
Ahmet KAYA
Nazan ÖZTÜRK
İdris TURAN
Nuri ÜNLÜ
Maruf AKSOY
Hasan DIŞLI
Veysel ERDOĞAN
Adil ÖZCANLI
Recep TUNA
Mustafa GÜLEN
Hüseyin ALPKIRAY

Mezarlıklar Müd.
Şehir Tiyatroları Müd.
Deprem ve Zemin İnceleme Müd.
Yapı İşleri Müd
İtfaiye Daire Başkanlığı
İtfaiye Daire Başkanlığı
Şehir Tiyatroları Müd.
Yapı İşleri Md.
Koruma Uygulama ve Denetim Müdürlüğü
Sağlık ve Hıfz.Müd.
Deniz Hizmetleri Müd.
Hukuk Müşavirliği
Şehir Tiy.Müd.
Zabıta Daire Başkanlığı
1.Hukuk Müşavirliği
1.Hukuk Müşavirliği
1.Hukuk Müşavirliği
Atık Yönetimi Müdürlüğü
İnsan Kaynakları Müd.
İtfaiye Daire Başkanlığı
İtfaiye Daire Başk.
Kütüphane ve Müzeler Müd.
Mezarlıklar Müd.
Sağlık ve Hıfzıssıhha Müd.
Yol Bakım ve Onarım Müd.

Emekli olmuşlardır. Büyükşehir Ailesi olarak, emeklilerimize bundan sonraki hayatlarında sağlıklı ve huzur dolu günler dileriz.

Sevgili Babacığım

Belki hatırlamazsın ama bugün sen öleli tam iki yıl oluyor. Neyazık ki bu süre içinde ben daha iyi ve akıllı olamadım; bu fırsatı da kullanamadım. Oysa yıllar önce, bazı zamanlar, sen olmasaydın birçok şey yapabileceğimi düşünürdüm. Şimdi artık suçun kendimde olduğunu görmek zorundayım.

Sana bazı şeyleri anlatamadım. Bir iki yıl daha yaşasaydın ya da dünyaya dönseydin – kısa bir süre için- her şey başka türlü olurdu sanki. Çaresizlik yüzünden birçok şeyin anlamı kayboluyor. Sen olmadıktan sonra sana yazılan mektup ne işe yarar? Fakat ben artık bir meslek adamı oldum babacığım. Yakın çevremde seninle ilgili bir hatıramı anlattığım zaman, “Ne güzel” diyorlar, “Bunu bir yerde kullansana.” Onun için, çok özür dilerim babacığım, seni de bir yerde, mesela bu mektupta kullanmak zorundayım. Geçen zaman ancak böyle değerlendirilmiş; insanın geçmiş yaşantısı ancak böylece anlam kazanıyormuş. Ben, seninle ilgili olayları anlatırken aslında senin nasıl bir insan olduğunu belli etmemeye çalışıyorum; aklımca asıl babamı kendime saklıyorum.

Oğuz Atay Korkuyu Beklerken, İletişim Yayınları, sf. 171

Fotoğraf: Özlem Durmaz